

The book is owned by ฤๅม kriangkrai sudhibutr
Typed to Word Document by ฤๅม kriangkrai sudhibutr
Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.
Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por
Intarapalit, one of the greatest writers in Thai

พล นิกร กิมหงวน

สามเกลอผจญโจร

ป. อินทรปาลิต

ชายที่คืนลูกเหมือนได้เปล่า

ที่ดิมริมทางหลวงสายยุทธศาสตร์ (กรมพลโยธิน) ใกล้จะถึงทางแยกพระพุทธรบาทสระบุรี ตารางวาระ 2 บาท
เท่านั้นต้องการเชิญติดต่อกับ นายเม่น พงศ์พยัคฆ์ ศาลพระกาฬ ลพบุรี

ข้อความที่กล่าวนี้ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่ง

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถือนั่งหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเดินย้ายพุงลงบันไดมาจากชั้นบนของตัวตึก พอตีพบนิกรกับ
กิมหงวนนั่งสนทนากันเงียบๆอยู่ในห้องโถง มีเจ้าแห้วนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนพื้น

นิกรรีบยกมือไหว้พ่อตาของเขา

" สวัสดีครับ พ่อตา "

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยวพร้อมทั้งทำคายน

" ทิ้งแต่เข้าเที่ยวจะอ้ายกร เดียวนี้เรียกฉันว่าเจ้าคุณแล้วหรือ "

" อ้าว " นายจอมทะเล้นอุทาน " ก็คุณพ่อไม่ได้เป็นเจ้าคุณดอกหรือครับ "

" ลูกแล้ว " เจ้าคุณปัจจนิกฯตวาดเว็ด " แต่ฉันเป็นพ่อตาแก่ไว้ย "

" อ้อ ไม่เห็นแปลกนี่ครับ ตัวต่อตัวยังได้นะคุณพ่อ "

เจ้าคุณปัจจนิกฯหันมาทางกิมหงวน แล้วกลืนน้ำลายเอือก

" เมื่อเย็นวานนี้มันยังสบายดีนี่นา ชอบกลอิคนเรา บทมันจะไปมันก็ไปเอาคือๆโดยไม่มีอะไรบอกให้รู้
ล่วงหน้า "

อาเสี้ยหัวเราะ

" หมู่นี้อากาศมันร้อนอบอ้าวเหลือเกินครับ แล้วก็อ้ายกรกินหวานจัดไปหน่อย "

" เฮ้ย " นิกรเอ็ดตะโรลั่น " แล้วกัน คนดีๆทำหว่านเป็นบ้าไปได้ "

เจ้าคุณปัจจนิกฯได้ยื่นเสียงเจ้าแห้วสุดปากครางหงิงๆ ก็ก้มหน้ามองดูแล้วท่านก็หัวเราะหึๆ

" เป็นอะไรไปวะอ้ายแห้ว ครางเป็นลูกหมาหน้าหนาวอยู่ได้ "

เจ้าแห้วขมวดคิ้วหน้า

" รับประทานได้ทำยีนอยู่บนมือผมขอรับ "

ท่านเจ้าคุณลืมตาโพล่ง รีบยกเท้าขวาที่เหยียบอยู่บนหลังมือเจ้าแห้วออก ท่านพุดพลาฟหัวเราะพลาฟ

" ขอโทษทีไว้ย ไม่ทันเห็น "

" รับประทานไม่ทันเห็น ทำไม่ถึงเหยียบถูกละครับ "

" อ้าวเดี๋ยวก็นั่งเบียดเข้าให้เลย " พูดยกท่านที่นั่งลงบนเก้าอี้ในวตถุหนึ่ง แล้วพูดคุยกับเสี่ยหงวนอย่างเป็นทางการ
เป็นงาน

" แกกำลังว่างไม่ใช่หรือหงวน "

" ครับ มหาเศรษฐีอย่างผมว่างทั้งวันแหละครับ ไม่ต้องทำอะไร นั่งอยู่เฉยๆ เงินทองมันไหลมาเอง "

" ดีแล้ว ไปเที่ยวลพบุรีกันเถอะวะ เอรธาคิดสแล็กเก็งไปจากกรุงเทพฯ ในราว ๔ ชั่วโมงก็ถึง "

นิกรขมื่อขวขึ้นเหนือศิรยะ

" ผมไปด้วยนะครับ "

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

" รับประทานผมด้วยนะครับ ผมจะไปรับใช้ท่านและพวกคุณๆของผม "

กิมหงวนกล่าวถามขึ้น

" ไปทำไมครับ ลพบุรี "

เจ้าคุณปัจจนิกฯส่งหนังสือพิมพ์ให้เสี่ยหงวน

" แกอ่านประกาศนี้ซิ "

อาเสี่ยอ่านข้อความในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น

" คุณอาจจะไปคูซื้อที่รายนี้หรือครับ "

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

" ถูกแล้ว ปะเหมาะซื้อให้หมดเลย มันถูกอย่างไม่น่าเชื่อ ราคาตารางวาละ ๒ บาทไม่น่าจะเป็นไปได้ "

นิกรดึงหนังสือพิมพ์มาจากเสี่ยหงวน คลื่อออกอ่านดังๆ

" เด็กตุคปอดพุงโรผอมแห้ง... "

" เฮ้ย " เจ้าคุณปัจจนิกฯเอ็ดตะโร " อ่านข้างบนไว้ๆ ประกาศขายที่ดินไม่ใช่ประกาศขายยา "

นายจอมทะเล้นอ่านจบก็พับหนังสือพิมพ์ส่งให้พ่อตาของเขา

" คุณพ่อจะไปซื้อที่ดินตามประกาศนี้หรือครับ " นิกรถามเป็นการเป็นงาน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยักหน้า

" ถูกแล้ว ลงถูกอย่างนี้ละก็ มีก็ร่อยก็พันไร่พอซื้อหมด "

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

" ซื้อไว้ทำไมครับ ที่ดินของคุณอา ก็มีมากมายพออยู่แล้ว "

เจ้าคุณหัวเราะ

" แกมันไม่รู้อะไร เราซื้อไว้ถูกๆ แล้วขายแพงเอาค่าไรอีกต่อหนึ่ง ทุกวันนี้อาชีพส่วนใหญ่ของอา ก็คือ ซื้อ
ขายที่ดิน อามีกำไรปีหนึ่ง ตั้ง..... งามตั้งเกือบสิบแสน "

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

" สิบแสนมีใครเขาพูดกันบ้างครับ "

ท่านเจ้าคุณชักฉิว

" ก็ข้าหัวล้านนี้หว่า ข้าก็ต้องพูดว่าสิบแสนนะซี "

นายจอมทะเล้น จ้องตาเขม็งมองลูกะบอลพ่อตาของเขา

" อ้อ - จริงครับ "

เจ้าแห้วยกมือปิดปากหัวเราะกึกกัก ท่านเจ้าคุณเงี้ยวมือเขกกะบอลเจ้าแห้วดัง โป๊ก

" นี่แน่ะ หัวเราะ ผู้ดีว่าข้าพลอย "

เจ้าแห้วสูดปากลั่น ทันใดนั่นเอง พล พัชรารมณ์ กับ ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ ได้พากันเดินเข้ามาในห้อง พอแลเห็นเพื่อนเกลอของเขาต่างก็เข้ามานั่งร่วมวงด้วย ท่านเจ้าคุณกล่าวกับพลด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

" พรุ่งนี้ไปที่वलพบุรีกันเถอะวะ "

นายพัชรารมณ์ทำหน้าที่ตื้นๆ

" ไปลพบุรี....คุณามีธุระอะไรหรือครับ "

เจ้าคุณว่า " อาจจะไปติดต่อขอซื้อที่ดินจากเจ้าของที่ดินรายหนึ่ง " แล้วท่านก็ส่งหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นให้พล
" แก่อ่านนี่ดูซิพล เขาประกาศขายที่ดินริมถนนพหลโยธินตอนใกล้พระพุทธบาท ตารางวาละ ๒ บาทเท่านั้น
ถูกเป็นประวัติการณ์ทีเดียว "

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

" คิดตามส่วนแล้ว ถึงแม้เขาจะเสนอขายตารางวาละ ๒ บาทก็ยังแพง ที่ดินในอินเดียถูกมากครับคุณพ่อ
ที่ดินในเมืองหลวงคือ นิวเดลี ขายไร่ละ ๖ สลึงเท่านั้น แต่ถ้าต่อกันจริงๆ ไร่ละ ๖๐ สตางค์ก็ยังมีได้ ท่านมหาราช
จันทรกุมารได้ทรงพระอักษรมาถึงผมเกล้าให้ฟังว่า ราคาที่ดินในอินเดียตกต่ำลงอย่างฮวบฮาบ ที่นอกเขตเทศบาลตก
ไร่ละ ๒๐ สตางค์เท่านั้น ชื่อ ๒ ไร่ แถม หนึ่งไร่ "

นิกรทำหน้าที่ชอบกล

" ทำไมมันถูกยั้งนั่นล่ะหว่า "

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

" ที่ถูกก็เพราะว่า ชาวอินเดียเชื่อว่ารัฐบาลอาจจะยึดที่ดินทั้งหมด จากเจ้าของที่ดินทั้งหลายเอามาแบ่งเฉลี่ย
ให้คนจน "

เจ้าคุณปัจจนึกๆว่า " ยั้งนั่นมันก็ลัทธิแดงนะซีโว้ย แต่ว่าอย่าไปสนใจเลยอินเดียกับไทยคนละ
ประเทศ สำหรับเมืองไทยพอรับรองว่าจะไม่มีการริบยึดที่ดินของประชาชนเป็นอันขาด การกระทำอย่างนี้คือลัทธิ
คอมมิวนิสต์ ซึ่งรัฐบาลไทยและคนไทยไม่ปรารถนา ว่าแต่พรุ่งนี้ไปที่वलพบุรีกันดีกว่า ผิดนักเอารถบึ่งไปชยันต
ไปดูกรมชลประทานเขาสร้างเขื่อนเจ้าพระยา "

พลว่า " ไปซีครับ แต่ว่า เราไปเช่าเย็นกลับไม่ใช่หรือครับ "

เจ้าคุณปัจจนึกๆ พยักหน้า

" ถูกแล้ว พอไปถึงลพบุรีพบตัวเจ้าของที่ดินรายนี้ อาจจะติดต่อขอซื้อกับเขามีที่ร้อยกัพันไร่เอาหมด แล้ว
จะขอให้เขาพาพวกเราไปดูที่ตามประกาศ ถ้าหากว่าอาซื้อได้ อาจจะขอขายเป็นแปลงๆ ทิ้งไว้สัก ๑๐ ปี ขายสบาย
ได้กำไรหลายสิบเท่า "

นิกรพูดเสริมขึ้น

" ดีเหมือนกันครับคุณพ่อ คนมีเงินสมัยนี้เขานิยมเล่นซื้อขายที่ดินกันทั้งนั้น ชื่อถูกและขายแพงกำไรงาม ที่ดินไร่หนึ่งซื้อไว้แสนบาท ซอยขายเป็นแปลงเล็กๆ แปลงละร้อยตารางวา วางขายตารางวาละ ๖๐๐ บาท ร้อยตารางวาที่ ๖๐,๐๐๐ แล้วมีวิธีการขายเงินผ่อนล่อให้คนจนซื้อได้กำไรหนาๆ ที่ดินมันก็เลยแพงลิบ คุณพ่อซื้อที่แถวพระพุทธบาทคงได้กำไรงาม ไม่ช้าพวกเรากันไทยก็คงถอยร่นลงไปจากกรุงเทพ ฯ จนกระทั่งถึงพระบาท เพราะคนที่มีเงินสู้ค่าแป๊ะเจี๊ยะในกรุงเทพฯ ได้ก็มีแต่พวกเงินเท่านั้น ส่วนคนไทยต้องถอยร่นออกจากพระนครเรื่อยไป "

กิมหงวนหัวเราะหึๆ

" เอ - ถ้ายังงั้นมันก็ไม่ตรงกับเนื้อเพลงมาร์ชกองทัพกษัตริย์ " แล้วอาเสี่ยก็ร้องขึ้นดังๆ " เราไม่ยอมถอยร่น ไม่ยอมถอยร่น..... "

" พ่อ - พ่อ " คร.ดิเรกพูดดังๆ " ถ้าปากนักก็ไม่ต้องร้องหรือก คนไทยนะมันต้องถอยร่นอย่างไม่ต้องสงสัย ดึกแถวสร้างใหม่เดี๋ยวนี้แป๊ะเจี๊ยะผ่าเข้าไปห้องละ ๔๐,๐๐๐ บาทแล้ว นายทุนเจ้าของตึกไม่ต้องลงทุนแม้แต่สตางค์เดียว "

กิมหงวนยิ้มอายๆ

" อย่าพูดขี้จู้จี้ว๊ว กระทบใจกัน คนเราทุกคนก็ต้องการเงินด้วยกันทั้งนั้น มันเป็นเรื่องผิดของคนจนนี้ หว่าที่อยากเกิดมายากจนทำไมละ "

คร.ดิเรกหัวเราะ

" ฟังเป็นคดีดีเหมือนกัน แกกับคุณพ่อเป็นราชาที่ดินผู้ยิ่งใหญ่ ระวังให้ดีนะ ถ้ารัฐบาลเกิดสงสารคนจนขึ้นมาเมื่อไรออกพระราชบัญญัติให้มีที่ดินจำกัดแก่กับคุณพ่อและพวกราชาที่ดินทั้งหลายจะต้องหางยพ้อไปตามกัน "

เจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์

" อย่าพูดนอกเรื่องนอกราวเลยโว้ย พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางไปลพบุรี ๘.๐๐ น. ตรง ทุกคนเตรียมตัวไว้ให้เรียบร้อยเจ้าแห้วจัดแจงทำความสะอาดอาคารเสี้ยมเสี้ยม ตรวจสอบอย่าให้มีอะไรบกพร่องได้ "

" รับประทานรับรองครับ ประเดี๋ยวกระผมรับประทานจัดการเอง นำรถไปล้างอัดฉีดน้ำมัน เปลี่ยนน้ำมันเครื่องน้ำมันเกียร์ เตรียมเป็นชินให้เต็มถึงเปลี่ยนเบ็ดเตล็ดใหม่ รับประทานพรุ่งนี้เช้าสตาทูปบติดป้ายรับประทานวังเป็นรถอมวิลุสของท่านพี่ระเลย "

เจ้าคุณหัวเราะหึๆ

" มันจะมากไปอ้ายแห้ว อย่าไปวังอย่างรถอมวิลุสเลย เพียงแต่เดินทางไปกลับอย่าให้เครื่องยนต์ติดขัด หรือยางระเบิดก็ดีแล้ว เบรกมันไม่ใคร่ดี แกให้ช่างพิตเขาตั้งเบรคให้ใหม่ เติมน้ำมันเบรคเสียด้วย "

" ครับ รับประทาน หนึ่ง ไม่มีสองเลยครับ "

พลจ้อยมองดูหน้าเจ้าแห้ว

" เคียวก็โค่นหรือก "

เจ้าแห้วหน้าจ้อยถอยหลังกรูด ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหาย ก็ปรึกษาหารือถึงเรื่องที่จะไปที่ลพบุรีในวันพรุ่งนี้ พลว่าไหนๆไปแล้วก็ควรจะแวะพระนครศรีอยุธยา , สระบุรีด้วย อาเสี่ยให้ความเห็นว่า ควรจะเลยไปให้

ถึงนครสวรรค์เพื่อจะได้แวะเยี่ยมลุงเซย เจ้าคุณว่าขณะนี้ฝนกำลังตกชุก ทางจากนครสวรรค์ไปโกรกพระชำรุดมากเท่าที่ลุงเซยจดหมายมาให้ฟัง เป็นอันว่างการไปเยี่ยมลุงเซยที่โกรกพระแต่ละจะไปเที่ยวพระนครศรีอยุธยา , สระบุรี ถ้ามีเวลาพอก็จะเลยไปตากลิ้มตรงไปชัชวาล คุณการสร้างเขื่อนเจ้าพระยาอันเป็นเขื่อนยักษ์ของกรมชลประทานที่กำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้างและเริ่มงานคอนกรีตแล้ว

ตอนสายวันรุ่งขึ้น ๔ สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับเจ้าแห้วได้พากันออกเดินทางจากบ้านพัชรภรณ์ โดยรถ " คาซิลแล็ค " เก่งคันใหญ่และใหม่เยี่ยมในเวลา ๕.๐๐ น. เศษ การเดินทางช้ากว่ากำหนด หนึ่งชั่วโมงเพราะนิกรไม่ยอมลุกจากที่นอนถึงกับประไฟต้องเอาน้ำราดปลุกให้ลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัว

รถเก่งคันงามโกยแบบมาตามถนนพหลโยธินอันเป็นถนนยุทธศาสตร์ที่ยาวที่สุดในประเทศไทย ในราว ๑๒.๐๐ น.เศษ ก็ถึงจังหวัดพระนครศรีอยุธยา คณะพรรค ๔ สหาย แวะกินอาหารกลางวันที่บ้านอาหารชั้นดีแห่งหนึ่งที่ตลาดหัวรอ เสร็จแล้วก็พากันเที่ยวชมปูชนียสถานโบราณวัตถุ ในบริเวณพระราชวังโบราณ ดร.ดิเรกได้บรรยายประวัติศาสตร์ของชาติไทยให้ฟังอย่างน่าเลื่อมใส เขาจำได้จนกระทั่งว่า ในแผ่นดินสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์ชอบเสวยแม่โขงกับข้าวเกรียบสิงคโปร์จิ้มน้ำพริกเผา ส่วนพระเอกาทศรถ พระอนุชาชอบเสวยหูลามที่ร้านเป๊ะมือ ทรงเสด็จโดยรถยนต์เก่งแอบเข้ามาเสวยเสมอ จากลับทรงซื้อไอศกรีมวนิลาใส่กระป๋องไปฝากพระเชษฐา

ออกจากพระนครศรีอยุธยา ๑๓.๐๐ น. บ่ายหน้าตรงไปสระบุรีเกือบ ๑๖.๐๐ น. แล้ว เป็นอันว่าการเดินทางที่กะไว้ว่าไปเข้าเขื่อนกลับยอมเป็นไปไม่ได้ คณะพรรค ๔ สหาย จะต้องพักอยู่ที่ลพบุรีในคืนวันนี้ เจ้าคุณปัจฉินึกฯปรารถนารถึงเรื่องที่พัก อาเสียมหงวนรับรองว่า เขามีเพื่อนพ่อค้าจีนอาศัยใหญ่อยู่ที่นครลพบุรีหลายคน จะพักอยู่กับใครก็ได้

สระบุรีเป็นเมืองผ่านที่ไม่มีความหมายสำคัญสำหรับ ๔ สหายมากนัก เพียงแต่เล่นรอบๆเมืองแล้วก็เลยไปจนกระทั่งรถผ่านพระฉาย , ผ่านทางแยกไปพระพุทธบาท และผ่านป่าทึบไปยังนครลพบุรี

คณะพรรค ๔ สหายมาถึงลพบุรีเกือบค่ำแล้ว การเดินทางไม่สู้จะรีบร้อนอะไรนัก ท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯไม่ยอมให้เจ้าแห้วขับรถเร็วจนเกินควรเพราะท่านเกรงว่าทรัพย์สินสมบัติอันมากมายของท่านไม่อาจจะเอาไปเมืองผีได้จึงคอยเตือนเจ้าแห้วตลอดทาง แต่เจ้าแห้วก็อดเหยียบไม่ได้ตามวิสัยของนักขับรถที่เข้าใจโดยทั่วไปว่าคนที่ขับรถช้าคือคนที่ขับรถไม่เป็น และผู้ที่ขับรถเก่งก็คือผู้ที่ขับรถทับคนตายมาแล้ว ยิ่งบุกเข้าไปในบ้านคนได้ยิ่งเก่งกว่าเพื่อน

ในที่สุดรถเก่งคันงามก็มาถึงนครลพบุรีโดยสวัสดิภาพ " คาซิลแล็ค " เก่งเล่นมาหยุดหน้าศาลเจ้าพ่อพระกาฬพอดี พอรถหยุดเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ก็ถอนหายใจเบาๆ หันมาทักทายนิกร ลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ แล้วท่านก็ยกมือนิกรเขย่า

" อ้ายกร เท่าที่ฉันมาลพบุรีและชวนแกมากับฉันด้วยนอกจากจะมาติดต่อขอซื้อที่ดินแล้ว ฉันยังต้องการให้แกมาพิสูจน์ความจริงต่อหน้าศาลพระกาฬด้วย "

นายจอมทะเล้นทำหน้าต๋นๆ

" ทำพิสูจน์อะไรกันครับ "

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

" เมื่อวันเสาร์ที่แล้วมา เงินของพ่อใส่ไว้ในลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือ ๕,๐๐๐ ได้อันตรายไปหลังจากมีคนเห็นแก่เข้าไปในห้องพ่อ "

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

" ใคร ใครครับเป็นคนเห็น " เขาพูดเสียงลั่นรด " อ้าหมาดัวไหนเป็นคนเห็นผมเข้าไปในห้องคุณพ่อ "

เจ้าคุณปัจจนึกก่น้ำลายติดๆกันหลายครั้ง

" ไม่ใช่หมาเห็นโวย พ่อเองเป็นคนเห็นแกลเดินออกมาจากห้องพ่อ "

" ก็แล้วทำไมคุณพ่อไม่บอกว่าคุณพ่อเห็นล่ะครับ บอกว่ามีคนเห็นก็หมายความว่าคนอื่นเห็นนะซี อ้อ - นี้คุณพ่อเข้าใจว่าคนอย่างคุณนิกรนะ ขโมยเงินคุณพ่อหรือครับ นึกบ้างไหมว่าผมเป็นสุภาพบุรุษผู้มีเกียรติ กะอึดสมบัติเงินเพียง ๕,๐๐๐ บาทเท่านั้น ผมจะเอามายึดทวารหนักผมทำไม "

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทำตาปริบๆ

" ฉันคิดว่าคนอย่างแกเพียง ๑๐ บาทถ้าวางทิ้งไว้แกเห็นเข้าแกก็เอา "

" อ้าว ก็อยากวางทิ้งไว้ผมก็หยิบละ ดีไม่ดีเดี๋ยวคำมือคำเท้าใครเขาเข้า เรื่องเงินไปเที่ยววางทิ้งไว้ได้หรือครับกลิ่นมันมี อยู่ในเซฟยังมีคนเจาะนี่นา "

ท่านเจ้าคุณเอื้อมมือคว้าหน้าอกเสื้อนิกรเขย่า

" หมายความว่าแกขโมยเงิน ๕,๐๐๐ บาทของฉันไป "

" ปู้โธ่ เอามาไปสาบานที่ไหนก็ได้ครับ "

" ดีแล้ว สาบานที่นั่นแหละ ต่อหน้าเจ้าพ่อพระภาพที่ศักดิ์สิทธิ์ ให้เกิดตายโหงตายห้า ให้พระภาพหักคอเกล้าขโมยเงินของฉันไป "

นิกรพูดเร็วปรือ

" ใ้ห้หอกเท่าใบพายแทงผู้ร้ายทะเลลูหุมา "

" หา พุดซ่าๆ ซิ หอกเท่าใบพาย แทงหูซ้าย ทะลูหูขวา "

นิกรสะดุ้ง

" ไม่ใช่ครับ " แล้วเขาก็หัวเราะ " แทงผู้ร้ายทะเลลูหุมาไม่ใช่หุผม นา- ไม่ต้องสาบานนำคุณพ่อเชื่อเกียรติกันดีกว่าเราลูกเขยพ่อตากันแท้ๆ ไม่ใช่คนอื่นที่ไหน "

ท่านเจ้าคุณเอื้อมมือเขกกะบาลนายจอมทะเล้นเต็มแรงเกิด

" นี่เนะ เจ็บใจนักผลอดไม่ได้จนกระทั่งไม่กล้าวางไว้ในห้องแล้ว เมื่อวานนี้วางไว้บาทเดียวยังหาย "

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

" รับประทานบาทเดียวผมเองครับ ไม่ใช่คุณนิกร "

" อ้อ มึงดอกรี อ้ายเปรตนี้รอ่านมือไวใจเร็ว คราวหน้าถ้าแกเอาเงินฉันไปอีก ฉันจะบอกคุณหญิงให้จัดการกับแก "

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

" รับประทานผมนึกว่า บาทเดียวได้เท่าคงทิ้งแล้ว "

" หน้อย ทิ้งได้โรอะ สิบสตาจค์ ข้ายังเก็บนี้หว่า ข้าไม่เคยดูถูกเงินหรือกโวย "

อาเลี่ยอดหัวเราะไม่ได้

" คุณอายังมีเงินที่ยังอุจจาระเหนียว "

เจ้าคุณป๋องนี่ๆ หัวเราะก๊าก

" อารูจักตัวของอาดี คนเราน่ะมีเงินเขาเรียกว่าน้อง มีทองเขาเรียกว่าพี่ มีทั้งเงินทั้งทองเขาเรียกว่าท่านหรือ พระเดชพระคุณ ไม่มีเงินใครเขาจะไปนับหน้าถือตา ดังคำกล่าวที่ว่า มีเป็นคน จนเป็นหมา จริงไหมอ้ายหงวน "

" พอฟังได้ครับ สำหรับผมไม่สนใจหรือครับในเรื่องเงิน "

" ก็แน่ละซี " เจ้าคุณป๋องนี่ๆ พุดยิ้มๆ " เกมที่ตั้งต้นเหลืออย่างนี้แกจะต้องไปสนใจอะไรละ อย่างอาที่ใครๆ เขาว่าร่ำรวยอามีเงินอยู่เพียง ห้าหกล้านเท่านั้นเอง ขึ้นมีแต่ทางใช้ไม่มีรายได้ วันหนึ่งมันก็ต้องหมด "

นิกรสอดขึ้น

" คุณพ่อมีอยู่เท่าไรนะครับ "

" ห้าหกล้าน "

นิกรจู้ปาก

" ผมคาดคิดณันนึกว่าคุณพ่อมีเพียงล้านเดียวเท่านั้น "

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋

" เดียวพ่อถีบตรรถเลยอ้ายนี้ ทลิ่งไม่รู้จักกาลเทศะ "

คณะพรรค ๔ สหาย รวมทั้งเจ้าแห้วหัวเราะครืนต่อจากนั้นก็พากันลงจากรถ พลเดินนำหน้าพรรคพวกของเขาตรงมายัง ศาลพระกาฬ จัดการซื้อรูปเทียนแจกจ่ายคณะพรรคของเขา นิกรเลี้ยงไปซื้อกล้วยน้ำว้ามาหนึ่งหวี ดร.ดิเรกแลเห็นเข้าก็หัวเราะก๊าก

" บา- วันนี้อ้ายกรใจบุญจริงโว้ย มีศรัทธาซื้อกล้วยให้ศิษย์เจ้าพ่อ "

นิกรเอียงคอมยิ้ม

" เสียใจ ซื้อกินเองโว้ยไม่ใช่ซื้อให้ลิง " พุดจบก็ปลิดกล้วยออกมาหนึ่งผล ปอกเปลือกยกขึ้นกัดกินอย่างเอร็ดอร่อยลูกศิษย์พระกาฬหมายถึงอ้ายจ้อทั้งตัวผู้และตัวเมียได้ยั่วเยยอยู่บนศาล บ้างก็แหกหูแหกตาถือ ๔ สหาย บ้างก็ยกกล้วยหัวตาตีลังกาหกหน้าหกหลังเป็นที่น่าสนุกสนานยิ่งนัก

ดร.ดิเรกแย่งกล้วยน้ำว้ามาจากนิกรปลิดออกจากหวีโยนให้ฝูงลิงคณะพรรค ๔ สหายต่างจูดรูปเทียนกระทำสักการะเจ้าพ่อด้วยความเคารพ ดร.ดิเรกถ่ายรูปด้วยกล้องพิเศษของเขา ซึ่งถึงแม้อากาศใกล้ค่ำแล้วก็สามารถถ่ายได้ชัดเจน เป็นกล้องถ่ายรูปขนาด ๓๕ มม. ของเยอรมันแบบใหม่ที่สุตราคาหมื่นบาท มีการชักรูปหมู่และรูปเดี่ยวในท่าต่างๆ หลังจากชักรูปกันคนละแ่งสองแ่งแล้ว ก็มหววนก็พาพรรคพวกของเขาลงไปจากศาลเจ้าพ่อตรงไปที่ร้านขายรูปเทียนแห่งหนึ่ง ซึ่งคนขายเป็นหญิงสาวชาวละโว้ธานีเอง

" ง่า- แม่ค้าจ่า " เสี่ยหงวนพุดยิ้มๆทำท่ากระลิมกระเหลี่ย " นั่งขายรูปเทียนคนเดียวอย่างนี้ไม่เหงาแยหรือจ๊ะ "

หล่อนยิ้มให้เสี่ยหงวน

" ไม่เหงาหรือคะ ลูกชายดิฉันสองคนวิ่งเล่นอยู่ข้างศาลนั่น แกมากวนดิฉันตลอดเวลาแหละคะ "

กิมหววนกลืนน้ำลายเอือก หันมาพุดกับนิกรเบาๆ

" นึกว่ารถใหม่เอี่ยม กลายเป็นรถเช็กกันด์แฮนด์ไปจับ " แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่แม่ค้าสาว
"เธอขายรูปเทียนอยู่ที่นี้ เธอรู้จักนายเม่น พงษ์พยัคฆ์ไหมจ๊ะ "

คราวนี้หล่อนทำหน้าที่อื่นๆ

" นายเม่น..... "

" จะ ถูกแล้ว เขาเป็นเจ้าของที่ดินทางสระบุรี ตอนใกล้จะถึงทางแยกไปพระพุทธบาท เขาลงประกาศ
ในหนังสือพิมพ์ว่าเขาจะขายที่ดินที่นั่น ให้มาติดต่อตกลงกับเขาที่ศาลพระกาฬนี่ "

แม่ค้ารูปเทียนปิดปากหัวเราะคิกคักคล้ายกับว่าหล่อนขบขันใจเป็นที่สุด พลกล่าวกามหล่อนเบาๆ

" หัวเราะอะไรจะน้องสาว "

หล่อนหัวเราะงอหาย แล้วหยุดหัวเราะทันทีทันควัน

" ดิฉันขั่นชื่อนายเม่นค่ะ "

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

" นั่นแน่ซีจ๊ะ ชื่อคนตายไปแล้วตั้งมากมายก่ายกองไม่ชักเอามาชื่อ ดันทะเล้นชื่อเม่น เธอคงจะรู้จักเขาซีนะ
เขาอาจจะเป็นผู้ดูแลศาลเจ้านี้ก็ได้ "

แม่ค้าสาวยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ พยายามกลั้นหัวเราะด้วยความลำบากยากเย็น

" แก่ไม่ได้เป็นคนเฝ้าศาลหรือก๊ะ แต่แกอยู่ที่นี่ "

เสี่ยวงวนลิมดาโพลง

" เธอรู้จักเขาหรือ เหมาะทีเดียว ฉันกำลังต้องการพบตัวเขา "

" รู้จักค่ะ ดิฉันรู้จักนายเม่นดีเท่าๆกับที่ชาวลพบุรีรู้จักเขา "

กิมหงวนว่า " ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น ธรรมดาเศรษฐีมั่งมีเงินทองใครๆก็ต้องรู้จัก ยิ่งอยู่ต่างจังหวัดก็ยังมีคน
รู้จักมากเพราะลพบุรีไม่ได้ใหญ่เหมือนกรุงเทพฯ "

แม่ค้าสาวอดหัวเราะไม่ได้

" ค่ะ ดิฉันรู้จักดี นายเม่นมีพี่น้องอยู่ สามคนชื่อเป็นสัตว์ทั้งนั้นแหละค่ะ พี่ชายคนโตชื่อนายหนู รถไฟทับ
ตายเมื่อปีกลายนี้ "

" แล้วกัน " นิกรอุทาน " ทับที่นี่หรือจ๊ะ "

" ค่ะ หน้าสถานีลพบุรีนี่เอง ทับที่เดียวขาดสองท่อนรถด่วนเสียด้วยค่ะ นายหนูแกเมาเหล้าออกไปยืน
ขวางทางด่วนขณะที่จะเข้าเทียบสถานีก่อนล่องไปกรุงเทพฯ รถเขาหยุดไม่ทันเลยทับคอขาด "

นายจอมทะเล้นจู้ปาก

" ทำไมไม่รีบส่งไปให้แพทย์ที่กรุงเทพฯ ฯ เย็บคอติดกันให้ละจ๊ะ "

" เฮ้ " ดิเรกเอ็ดตะโร " หมอที่ไหนกันวะต่อคอคนที่ขาดให้ติดกันได้ "

แม่ค้าสาวอดหัวเราะไม่ได้ หล่อนกล่าวกับคณะพรรคสี่สหายต่อไป

" นายเม่นเป็นน้องคนกลางค่ะ น้องคนเล็กของนายเม่นเป็นผู้หญิงชื่อแมว แต่หายสาบสูญไปหลายปีแล้ว
ค่ะ เขาเล่ากันว่า วันนั้นอากาศร้อนจัด แม่แมวแค้นก็ยังไม่ทราบ แก่ผ้าตัวล่อนจ้อนถือโอโต้เล่มหนึ่งเดินเข้าป่า
หายไปจนกระทั่งบัดนี้ยังไม่มีใครทราบข่าวคราวของแม่แมว "

อาเสี่ยทำหน้าที่ชอบกล หันมามองดูเจ้าคุณปัจจุบันนี้

"เอ - ก็นายเม่นสงสัยจะไม่สบายนะครับคุณอา "

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

"อาที่ว่าอย่างนั้นแหละรวมทั้งตัวนายเม่นด้วย "

แม่ค้าสาวหัวเราะคิก

" นายเม่นแกเป็นคนรื้อนวิชาละ แต่ก่อนนี่ตามข่าวเขาพูดกันว่าพ่อแม่ของนายเม่นร่ำรวยมาก แต่การค้าขายตอนสงครามทำให้ขาดทุนย่อยยับ "

"อ้อ ถ้าเช่นนั้นที่แก่ประกาศที่ดินทางพระพุทธรบาทก็เห็นจะเป็นเพราะแก่ยากจนต้องการเงินใช้นั่นเอง "

" ยังก็ไม่ทราบละ ดินนั้นเองรู้จักกับนายเม่นมาหลายปีแล้วยังไม่เคยปรากฏว่านายเม่นมีที่ดินแม้แต่กระเบะมือเดียวแต่ก็ว่าไม่ได้แน่ละ คนอย่างนายเม่นมีอะไรแปลกกว่าคนอื่นเสมอ บางคนเขาเชื่อกันว่า นายเม่นเป็นคนชนิดผ้าจิวท่อทอง โนนละ - แกอยู่ทางหลังศาล ถ้าคุณเห็นคนแต่งกายขมุกขมอมไว้หนวดเครารุงรังละก็ไม่ใช่ใครอื่นละละ เขาละ "

กิมหงวนถอนหายใจเบาๆ หันมาทางเจ้าคุณปัจจุบันนี้

" น่ากลัวคุณอาอาจจะเสียเวลาเปล่า ฟังแม่คนนี่แก่เล่าถึงประวัติและบุคลิกลักษณะของนายเม่น คุณยังงงเสียแล้วละครับ "

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้งๆ

" เถอะนำ ลองดูก่อนซิ ถ้าแก่ไม่มีที่ดินขายเราจะยอมเสียเงินค่าแจ้งความประกาศขายที่ดินในหนังสือพิมพ์เอาตะหวักตะบวยอะไรกัน เศรษฐีบางคนนะยอมชื้อไม่ผิดอะไรกับขอทาน แต่ที่ไหนได้ มีเงินขนาดเรียกว่าแก่เองก็ต้องงง "

กิมหงวนหัวเราะ กล่าวกับแม่ค้าสาว

" ขอบคุณนะจ๊ะน้องสาว ฉันลาก่อนละ เฮีย - ไปไว้ยพวกเรา "

กิมหงวนพาพรรคพวกของเขาเดินอ้อมไปทางหลังศาล ทุกคนแลเห็นกระทาชายคนหนึ่ง แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขาดปะไว้หนวดเครารุงรัง นั่งจินตนาการอยู่บนแท่นหินอย่างสบายใจ

ชายผู้นี้คือนายเม่นนั่นเอง นายเม่นทอดสายตาคม่อมองดูก้อนเมฆและแสงสีแดงอ่อนของดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับโลก

อาเสี่ยทำท่าอ่อนอกอ่อนใจ ยกมือตบปานายจอมทะเล้น

"คนนี่ทำอะไร "

นิกรพยักหน้า

" ไซ้ไซ้ หน้าเหมือนเม่นยังกับแก่ "

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ยกมือผลักหลังนิกรเบาๆ

" แกลองเข้าไปสัมผัสหน่อยเถอะวะ กร ว้า - น่ากลัวจะเสียน้ำมันรถเปล่าๆ รูปร่างหน้าตาเหมือนนี้ ไม่บอกว่าจะมีที่ดินเลย แกควรจะไปประกาศขายลึงที่ศาลพระกาฬนี่มากกว่าที่จะประกาศขายที่ดิน "

นายจอมทะเล้นหัวเราะหึๆ เดินเข้าไปหากระทาชายผู้นั้นแล้วกล่าวทักท้วงกับว่าเขารู้จักกับนายเม่นนานแล้ว

"อัลโหล พี่เม่น ปู่โธ่ - แอบมานั่งอยู่นี่เองเดินหาแทบตายห่า "

นายเม่นจ้องตาเขม็งมองคุณนิกรแล้วยิ้มแห้งๆ

" แะะ แะะ สวัสดีครับคุณ คุณเชื่อหรือยังว่าค้นหาตัวเดียวเท่านั้นที่ทำให้โลกของเราปั่นป่วนเกิดรบราฆ่าฟันกันถ้าปู่คุณปราศจากค้นหา โลกนี้ก็จะร่มเย็นเป็นสุขน่าอยู่เหลือเกิน "

นิกรถอยหลังกรูด " พี่เม่น "

" ครับ "

นิกรถอนหายใจโล่งอก

" อ้อ ยังรู้จักชื่อตัวเองเห็นจะไม่เป็นไร มาไว้ยพวกเรา มาช่วยกันสำรวจพี่เม่นแถมหน่อย ถึงแม้การซื้อขายที่ดินเป็นเรื่องไร้สาระ เราก็คงคริกครื้นไมใช่น้อย ไม่เสียเที่ยวที่อุตสาหุ่่นงรถยนต์มาตั้งครั้งก่อนวัน "

ทุกคนพากันเดินเข้ามาหานายเม่น ประชัญญาเมธีผู้สละแล้วซึ่งกิเลส พึงพอใจในความสุขอันเกิดจากสันโดษ

" นั่งสิครับ เชิญนั่ง " นายเม่นกล่าวปฏิสันถารเป็นอย่างดี " เชิญเลือกนั่งตามสบายเถอะครับ จะนั่งกับพื้นหรือจะนั่งบนก้อนหินก็ตามใจ "

คณะพรรค ๔ สหายเข้านั่งห้อมล้อมนายเม่น กิมหงวนกล่าวถามอย่างเป็นทางการ

" พี่ชาย พวกเราต้องการมาติดต่อขอซื้อที่ดินตามที่พี่เม่นประกาศขายในหน้าหนังสือพิมพ์ "

นายเม่นเห็นหัวเราะ สันตึระชะช้าๆ

" ผมคิดว่าเราคุยกันเรื่องอื่นดีกว่าครับ พวกคุณกำลังเข้าใจว่าผมไม่สบายหรือเป็นบ้า ความเข้าใจของคนเรานะเป็นเรื่องที่ห้ามกันไม่ได้ แต่ว่าผมนะสติสัมปชัญญะยังสมบูรณ์ดีเสมอ เพียงแต่ผมไม่สนใจกับเรือนร่างของผม แต่งเนื้อแต่งตัวขุขมอมไว้หมวดครารุ่งรังเท่านั้นเอง สมัยนี้มนุษย์กำลังบูชาเงินเป็นพระเจ้า คนเราเขาวัดกันด้วยเครื่องแต่งกาย ถ้าแต่งกายโก้ๆพวกคุณใครเห็นเข้าก็ยกย่องนับถือ แต่งซอมซ่ออย่างผมย่อมเป็นที่รังเกียจแก่คนทั้งหลาย มนุษย์ที่ร่างกายสะอาดแต่จิตใจสกปรกกับมนุษย์ที่ร่างกายสกปรกแต่จิตใจสะอาดคุณว่าอย่างไรหนึ่ดีกว่ากัน "

ดร.ดิเรกสนใจกับกะทาศายผู้นี้ทันที

" โยคี " นายแพทย์หนุ่มอุทานขึ้นดังๆ " พี่เม่นบำเพ็ญตนคล้ายกับโยคีในอินเดียไม่มีผิด ใครจะเข้าใจว่าพี่เม่นเป็นคนบ้าก็ตามใจ แต่กันขอนับถือพี่เม่นคนนึงละ "

นายเม่นยิ้มสดชื่น มองดู ดร.ดิเรกด้วยความพอใจ

" คุณเป็นคนที่อ่านมนุษย์ด้วยจิตใจของมนุษย์ คุณไม่ได้มองมนุษย์แต่ผิวเผินภายนอก ผลมะเดื่อสุกงอมมีสีน่ารักแต่ข้างในมีหนอนขี้เยี้ย ตรงกันข้ามกับขนุนที่มีหนามขรุขระเนื้อของมันมีรสหวานหอมกลมกล่อม คุณเป็นปรัชญาคณหนึ่ง "

ดิเรกหัวเราะ ก่อนที่เขาจะพูดอะไรต่อไปเจ้าคุณปัจจนิกาก็พูดเสริมขึ้น

" ประกาศขายที่ดินในหน้าหนังสือพิมพ์นี่จะเป็นประกาศของแกลงหรือ ตาม่น "

" ถูกแล้ว ประกาศของผมเอง ผมอุตสาหุ่่นรถไฟไปกรุงเทพฯ ไปหาบรรณาธิการข้างเขาลงแจ้งความประกาศขายที่ดินของผม บรรณาธิการเขาหาว่าผมไม่สบาย แกล้งบอกว่าหน้ากระดาษไม่มีวาง ผมต้องจ่ายค่าแจ้งความให้ก่อนจึงยอมลงให้ ไม่มีอะไรหรือครับ เขาเห็นผมแต่งตัวซอมซ่อนั่นเอง "

เจ้าคุณปัจจนิกฯว่า " เอาละ ฉันต้องการติดต่อกับแกเพื่อเจรจาขอซื้อที่ดินของแกที่พระพุทธรบาท "

" อ้อ ได้ซีครับ ท่านนะเป็นใครไม่ทราบ "

" ฉันรี พระยาปัจจนิกพินาศ "

นายเม่นยกมือไหว้

" เป็นเกียรติยศอย่างมหัศจรรย์ครับที่ผมได้รู้จักกับได้เท่า งาม- ได้เท่าจะซื้อหมดหรือยัง "

ท่านเจ้าคุณกล่าวถามทันที

" ก็ที่ดินของแกที่ว่านั้นมืออยู่ที่แปลงละ และขนาดของมันสักเท่าไร มีหน้าโฉนดให้ฉันดูหรือเปล่า ฉันจะได้พิจารณาเสียก่อน "

เม่นว่า " โฉนดอยู่ที่บ้านขอรับ ที่ดินที่เสนอบายมืออยู่ ๓ แปลงด้วยกัน แปลงหนึ่งกว้างใหญ่มากแต่อยู่ลึกนะ ครับ ลึกจากถนนใหญ่เข้าไปในป่าราว ๑๐๐ ไมล์ "

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอื้อม

" แปลงนี้ไม่ต้องกล่าวถึงดีกว่า ลึกเข้าไปในป่า ๑๐๐ ไมล์นะ ฉันไม่ต้องซื้อหรอก จะเอาสักกี่พันไร่ก็ขอไปเหยียบย่ำจับจองได้ ที่ในป่าว่างเปล่าถมเถไป รัฐบาลก็พร้อมเสมอที่จะให้ความสะดวกแก่พี่น้องชาวไทยที่จะไปหักร้างทางพง เอรายที่อยู่ติดถนนใหญ่ดีกว่า "

นายเม่นยิ้มเห่ๆ

" รายที่ติดถนนพหลโยธินมีสองแปลงครับ แปลงหนึ่งมีเนื้อที่ ๔ ตารางวา "

" หา " เสียหวนตะโกนลั่น " เท่าไหร่ล่ะ ว่าไหมซีพี่เม่น ๔ ไร่หรือยัง "

กะทาชายหัวเราะ

" ๔ ตารางวาครับ ไม่ใช่ ๔ ไร่ "

เจ้าคุณปัจจนิกฯทำหน้าชอบกล คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะงอหายไปตามกัน ท่านเจ้าคุณผลุดลุกขึ้นยืนกล่าวกับนายเม่นอย่างเดี๋ยวดาด

" แกมอยู่เพียง ๔ ตารางวาเท่านั้น แล้วมาประกาศขายหาหอกอะไรกัน "

" อ้าว - ก็ผมเป็นคนจนนี่ครับท่าน ผมมีเงินพอซื้อได้ ๔ ตารางวาผมก็ซื้อไว้ เมื่อไม่มีเงินผมก็จะขายเอาเงินมาใช้ได้เท่าไม่ซื้อก็ตามใจซีครับ "

นิกรเอื้อมมือเขียนพ้อตาของเขา

" ซื้อไว้เถอะครับคุณพ่อ ๔ ตารางวาที่จริงก็ไม่ใช่เล็กทำสวนขนาดใหญ่ได้อย่างสบาย ทำไว้สำหรับเวลาเรามีฐานะหรือมาเที่ยวผ่านมาทางนี้จะได้แวะสวนกัน ไม่ต้องไปเที่ยว นั่งของๆตามโคนต้นไม้ให้หญ้ามันแยงกัน "

" เฮ้ย " เจ้าคุณตวาดเว็ดแล้วหัวเราะ หันมาทนายเม่น " พอแล้ว ตาเม่นฉันยังไม่ซื้อที่ดินของแกหรือก็ ปู่โธนี่ว่ามีมากมายก่ายกอง ที่เห็นมีเพียง ๔ ตารางวาเท่านั้นห้องน้ำที่บ้านยังมีเนื้อที่มากกว่าที่ดินของแกตั้ง ๒ เท่า "

นายเม่นอมยิ้ม

" ซื้อไว้ก็คืนะครับ ปลุกบังกาโลไว้สำหรับพักผ่อนเวลาหน้าเทศกาลนมัสการพระพุทธรบาท ได้เท่าจะได้พาครอบครัวมาพักผ่อนไม่ต้องเดือดร้อนในเรื่องที่พัก "

ท่านเจ้าคุณอดหัวเราะไม่ได้

" ที่ ๔ ตารางวาจะจะให้ปลุกบังกาโล "

" อ้าว ก็บังกาโลของทรัพย์สินที่บางแสนยังไถ่ละครับ ๔ ตารางวาพอดี ง่าย - ได้ทำจะปลุกบ้านใหญ่ๆ ใช้นะครับทำเป็นปล่องขึ้นไปสูงๆ แล้วไปบานข้างบนเหมือนร่มปลุกบ้านอยู่บนนั้นสบายไปเลย ผมเสนอขายเพียงตารางวาละ ๒ บาทเท่านั้น "

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขามองดูหน้านายเม่นแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

" พี่เม่นว่างๆ ถ่ายยาเสียบ้างนะ ฉันคิดว่าเครื่องในของพี่เม่นน่าจะมันจืดแน่ที่เดียว ควรจะซ่อมแซมเสียให้เรียบร้อยหรือย้ายไปที่กรุงเทพฯกับเราก็คงได้ฉันจะช่วยฝากหมอฝนให้ช่วยอบรมพี่เม่นสักพักหนึ่ง "

นายเม่นหัวเราะ มองดูเจ้าคุณปัจจนึกฯ

" ไม่ซื้อหรือครับ "

" ไม่ซื้อไว้ "

นายเม่นหัวเราะก๊าก

" ได้เท่านั้นเป็นพวกคนมีเงินที่เที่ยกวุ่นหาซื้อที่ดินไว้ในครอบครอง ผมแกล้งประกาศหนังสือพิมพ์เล่นสนุกๆหรือครับ พวกเศรษฐีในกรุงเทพฯพากันเดินทางมาพบกับผมทุกวัน ผมได้มีโอกาสเห็นหน้าราชาที่ดินหลายคนล้วนแต่มีรถยนต์คันโตๆขนาดบ้าน พวกได้เท่านั้นแหละที่ทำให้คนจนเดือดร้อนคนมีเงินสักสองสามหมื่นไม่สามารถจะซื้อที่ดินปลุกบ้านเป็นของตัวเองอยู่ได้ ก็เพราะท่านที่เป็นเศรษฐีคอยกว่นซื้อที่ดินไว้โดยวิธีซื้อถูกขายแพง ถูก - กอบโกยเอาไว้ตายหากก็เอาไปไม่ได้ "

" อ้าวๆๆ " เจ้าคุณปัจจนึกฯ เอ็ดตะโร " ทำไมมาว่าฉันเล่า แกนี่จะบ้าหรือ "

นายเม่นหัวเราะก๊าก

" ไม่บ้าหรือครับ แต่มันเจ็บใจ ได้เท่านั้นจะเห็นอกเห็นใจคนจนบ้าง เที่ยกวุ่นซื้อที่ดินไว้แล้วคนจนจะเอาที่ไหนอยู่ในที่สุดก็ต้องเช่าบ้านพวกได้เท่านั้นเองแต่ก็ต้องเสียค่าแป๊ะเจี๊ยะเป็นหมื่นๆ คนไทยไม่สามารถจะเช่าอยู่ได้และพวกคนมีเงินอย่างได้เท่าก็ไม่ประสงค์ที่จะให้คนไทยเช่า จริงไหมละครับ ฮะ ฮะ ฮาป่าเลยไว้พวกเรากู๋ - ฮา - ไม่มีใครหาหาคนเดี๋ยวกี่ได้วะ "

๔ สหายต่างลุกขึ้นยืน นิกรเดินเข้ามาขมมือตบ่านายเม่นและกล่าวกับเขาด้วยความสมเพชเวทนา

" อย่าคิดอะไรให้มากเลยพี่เม่น สงบอกสงบใจเสียบ้างเถอะ คนเรานั้นเลือกเกิดไม่ได้หรือ เมื่อชาตินี้มีการเกิดมาหากจนก็ต้องก้มหน้าอดทนมันไป คนที่เขามั่งมีศรีสุขนั้นก็เพราะชาติก่อนเขาสร้างบุญกุศลไว้มาก ชาตินี้เงินทองจึงไหลมาเทมา "

นายเม่นร้องไห้สะอึกสะอื้น ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

" โธ่ - จริงๆ นะครับคุณ โลกเรานี้มันเหลือมล้ำต่ำสูงเหลือเกิน อ้ายที่จนก็แทบจะไม่มีอะไรจะกิน อ้ายที่รวยก็กินจนไม่รู้ว่าจะกินอะไร เศษอาหารของคนมีเงินนั่นทิ้งไปอย่างน่าเสียดาย ทิ้งๆที่คนจนยังกินได้อีกหลายคน ตามเหล่าต่างๆ นะดูสิครับ สั่งกันมากินเต็มโต๊ะ เหลือกองพะเนินแจ็กเอาไปเททิ้งหมด "

นิกรล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรปีกเบื้อเริ่มออกมานับ แล้วส่งธนบัตรใบละบาทเก้าคร่ำคร่า ๑ ฉบับ ให้นายเม่น

" เอ้า พี่ชาย เอาไว้ซื้ออะไรกิน "

กิมหงวนหัวเราะคิก ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาข่มหนึ่ง ส่งใบละร้อยบาท ๑ ฉบับให้นายเม่น

" แก่อย่าคิดว่าคนมั่งมีจะใจร้ายไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่คนจน ฉันคือมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยที่ได้ช่วยเหลือ เจือจานพี่น้องที่ยากจนมาตลอด เอ้า - เอาไว้ ให้แก่ร้อยบาท "

นายเม่นลืมน้ำลายเอือกและยื่นมืออันสั่นเทาออกมารับเงินจากกิมหงวน ด้วยความตื่นเต้นดีใจ เหลือที่จะกล่าว

" โอ๊ย นี่ผมฝันไปหรือครับนี่ " แล้วนายเม่นก็ยกมือไหว้ปะหลกๆ " เจ้าพระคุณเอ๊ย ถ้าคนมีเงินทุกคนมีความเมตตากรุณาคนยากจนเช่นนี้ คนจนก็คงจะสุขสบายขึ้นบ้าง " พูดยกนายเม่นก็ลุกขึ้นยืนระวังตรง แล้วร้องเพลงในทำนองเพลง " นางนาค " เสียงแจ้ว

" อันความกรุณาปราณี

จะมีใครบังคับก็หาไม่

หลังมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ

จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน "

" ไชโย ขอให้พวกคุณจงเจริญ ไชโย.... "

นายพัชรภรณ์หัวเราะลั่น

" ไปเถอะไว้พวกเรา ไปเที่ยวในเมืองดีกว่า นึกสงสัยตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว ราคาที่ดินที่ประกาศขายทำไม มันถูกเหลือเกินตารางวาละ ๒ บาทเท่านั้น "

คณะพรรค ๔ สหายพากันเดินไปจากที่นั่น อ้อมไปทางหน้าศาลพระกาฬ หลังจากกราบไหว้รำล่องค์พระกาฬผู้ศักดิ์สิทธิ์ คณะพรรค ๔ สหายก็นั่งรถยนต์คันใหญ่เข้าไปในเมืองเพื่อรับประทานอาหารเช้าและหาที่พักแรม

เมื่อคืนนี้ คณะพรรค ๔ สหายพักอยู่ที่บ้านพ่อค้าหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนเก่าของเมืองละโว้ เขาคือนายวิระ (นายขลุ้ม แซ่ปึ้ง) เจ้าของห้าง " คณะสตรี " อันเป็นร้านค้าที่ใหญ่โตที่สุดในเมืองนี้บ้านของนายวิระอยู่หลังร้านค้าของเขาตนเอง เขาเป็นเพื่อนเก่าแก่ของเสี่ยหงวนคนหนึ่ง เต็มกับเต็ยรักใคร่กันมากมีความสัมพันธ์กับกิมหงวนเหมือนญาติอันสนิท นายวิระได้ต้อนรับขับสู้คณะพรรค ๔ สหายเป็นอย่างดี จัดสุราและอาหารมาเลี้ยงดูอย่างอิมหนาสำราญจัดที่หลับที่นอนให้อย่างสุขสบายที่สุด

ตอนสายวันรุ่งขึ้นคณะพรรค ๔ สหาย ก็อำลานายวิระเดินทางกลับกรุงเทพฯ กิมหงวนได้แสดงการฉีกแบ๊งค์ให้เพื่อนเก่าชมเป็นขวัญตาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เป็นจริงตามที่นายวิระได้คุยอวดแม่ยายและเมียของเขาว่ามหาเศรษฐีกิมหงวนสามารถฉีกแบ๊งค์ทิ้งครั้งละหมื่นสองหมื่นอย่างหน้าตาเฉย

ในราว ๑๑.๐๐ น. วันนั้นเอง " คาคิดเล็ก " เก่งคังงามกำลังเล่นไปตามถนนพลโยธินในความเร็วประมาณ ๔๐ ไมล์ต่อชั่วโมง ซึ่งเจ้าคุณปัจฉิมก็ทำหน้าที่ขับด้วยตนเอง ภูมิประเทศสองข้างทางเป็นป่าทึบ และป่านี้คืออาณาเขตส่วนหนึ่งของดงพญาเย็นอันกว้างใหญ่ไพศาลติดต่อกับสระบุรี , นครราชสีมา ตลอดจนกระทั่งเพชรบูรณ์หล่มสักนิกรนั่งหลับมาตลอดทางเนื่องจากเขากินอาหารอิมเกินไบนั่นเอง พล กิมหงวนกับดร.ดิเรก ซึ่งนั่งตอนหลังรถกำลังเพลิดเพลินกับธรรมชาติอันสวยสดงดงาม ชีวขานกันชมจนกชมไม้พอรอดเลี้ยวโค้งถนนตอนหนึ่งซึ่ง

จวนจะใกล้ถึงพระพุทธบาท คณะพรรค ๔ สหายก็ต้องผจญกับเหตุการณ์อันคับขันที่เกิดขึ้น ต้นไม้ต้นหนึ่งถูกขวางถนนด้วยการกระทำของพวกโจรคณะหนึ่ง พลแลเห็นเข้าก็ใจหายวาบ รู้ทันทีว่าเขาและพรรคพวกถูกปล้นแน่นอน

"หยุด คุณอา" พลพูดเสียงลั่น "หยุดซึ่กรับกลับรย่อนไปลพบูรีอีก "

เจ้าคุณตกใจจนเสียวขวัญ ท่านพูดเสียงระล่ำระลัก

"เบค - มะ - มั่น - ยะอยู่ตรงไหนเล่าช่วยบอกทีซี "

เจ้าแห้วซึ่งนั่งอยู่ข้างๆท่านรีบชี้มือบอก

"นั่นยัง ึงละครับข้างคันเร้งน้ำมัน "

ท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ถอนเท้าจากคั่นน้ำมันเหยียบห้ามล้อเต็มแรง "คาดิลแล็ค " เก้งหยุดก็กลงทันที แล้วเจ้าคุณก็เหยียบครัชเข้าเกียร์ถอยหลัง แต่...ทันใดนั่นเอง ชายฉกรรจ์หมู่หนึ่งก็กรูกันออกมาจากป่า ๒ ข้างทาง ทุกคนมีปืนและบังก็ถือระเบิดมือเป็นอาวุธ พวกคนก็นี้มีจำนวน ๘ คนต่างแต่งกายคล้ายคลึงกันสวมเสื้อเชิ้ตสีแดง กางเกงขาวสีกดำ หมวกสักหลาดดำปิดหน้า คาดเข็มขัดกระสุนปืนพกหัวหน้าโจรแต่งตัวสมีทกว่าเพื่อนคือสวมท้อบบูทสั้น มือถือท้อมสันกระชับมันกิริยาท่าทางอาจหาญสมกับเป็นนายโจร๗ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ึงตลิ่งไปตามกัน เจ้าแห้วทำท่าเหมือนกับจะเป็นลมหน้าซีดเผือกเหมือนกระดาษ ส่วนนิกรคงกรนคร่อๆนั่งหลับอย่างสบายจอมโจรตรงเข้ามาที่รถ

"ในนามแห่งเช็ดแดง โปรดอย่าต่อสู้หรือขัดขืนเป็นอันขาด "

"นั่นแน่ " กิมหงวนพูดเสียงหนักๆและหัวเราะ " เจอะเช็ดแดงเข้าให้แล้ว ถ้าจะพวกเดียวกับเช็ดดำของเสือใบ "

หัวหน้าโจรก็ยกท้อมสันขึ้นจ้องมาทางกิมหงวน

"ไม่ใช่เวลาที่ คุณจะมาล้อพวกเราเล่น เร็ว - ลงจากรถเดี๋ยวนี ทุกคนลงมาให้หมดขัดขืนยอมหมายถึงชีวิต "

อาเสี้ยลิมตาโพลง

"เฮ้ - ไม่ใช่ล้อเล่นหรือหรือนี่ เอาจริงเรอะ "

นายโจรหัวเราะหึๆ

"เช็ดแดงไม่เคยล้อใคร "

"ทุกคนเว้นแต่นิกรพากันเปิดประตูรถลงมาข้างล่าง นายโจรบังคับให้ยื่นเข้าแถวเรียงเดี่ยวสั่งสมุนคั่นอาวุธตามตัวและยึดทรัพย์ทันที แล้วหัวหน้าโจรก็เดินมาที่รถเอื้อมมือเขย่าแขนนายจอมทะเล้น

"เฮ้ - ลูกขี้เสี้ยที่คุณ "

นิกรค่อๆลี้ตามองดูโลก พอสบตากับนายโจรเขาก็พูดเสียงจ้วเจีย

"โธ่ว๊วย คนกำลังหลับสบายอย่างกวนใจหน่อยเลยวะลื้อจะปล้นก็ปล้นไปเถอะ อ้าวไม่เกี่ยวไม่มีส่วนได้ส่วนเสี้ยกับลื้อด้วย "

ขุนโจรเช็ดแดงยกปากกระบอกท้อมสันจี้ลงตรงหัวใจนิกรทันที

"จะลงหรือไม่ลง นับหนึ่ง - สอง - สาม ถ้าคุณไม่ลงจากรถคุณตายแน่ "

นิกรสะดุ้งเฮือกสุดตัว

" พวกกันดีกว่าได้นี่นา " เขาพูดเสียงอ่อย " อะอะจะเอาปิ่นยิ่งกันมันก็เกินไปหน่อยละพรรคพวก "

นิกรปราดเข้ามายื่นท้ายแถว พวกโจรเก็บกวาดข้าวของในตัวคณะพรรค ๔ สหายจนหมดสิ้น แต่ที่ตัวนิกร พวกโจรกันไม่ได้อะไรเลยได้ปากกาหมึกซึมไปหนึ่งค้ำก็เป็นปากกาที่เสียแล้ว ราคาประมาณด้ามละ ๕ บาท เท่านั้น ที่เสียปากกาก็ชำรุด ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เจ้าแห้วยื่นเป็นแถวเรียงเดี่ยวยอมให้พวกโจรยึดข้าวของในตัวโดยดี โดยเฉพาะกิมหงวนมีเงินสดติดตัวมา ๒๐,๐๐๐ บาทเศษ แหวนเพชรหนึ่งวงราคา ๘๐,๐๐๐ บาท ปากกาหมึกซึมปลอกทอง ๑๕๐ บาท สร้อยคอทองคำหนัก ๑๐ บาท ของบุหรี่ป้อนสัน ๒๗๕ บาทรวมทั้งหมดพวกโจรยึดเงินสดได้จากคณะพรรค ๔ สหายถึงแสนเศษ ข้าวของอีกร่วมแสน เป็นการปล้นที่พวกโจรเซ็งแดงมีโชคดีที่สุดหัวหน้าโจรยื่นเด่นเป็นสง่าอยู่หน้าแถว เมื่อสมุนของมันยึดทรัพย์ในตัวคณะพรรค ๔ สหายได้หมดสิ้นแล้วหัวหน้า

โจรก็พูดขึ้นด้วยเสียงเค็ดขาด

" ท่านสุภาพสุภาพบุรุษ บัดนี้ข้าพเจ้าต้องการเสื้อผ้าของท่าน "

ทั้ง ๖ สะคุ้งเสือกไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนิกฯ นัยน์ตาเหลือก

" โอ๊ย มันจะมากไปละโว้ยน้องชาย ถึงแกเป็นโจรแกก็ควรจะมีศีลธรรมประจำใจบ้าง ฉันทันอยู่ถึงกรุงเทพฯ แกจะให้พวกเราเป็นชีเปลือยนั่งรถไปยังงั้นหรือ เดียวใครไม่รู้ เขาก็จะคิดว่าพวกเปรตมาเที่ยวขอส่วนบุญ "

จอมโจรยกปิ่นกลขึ้นจ้อง

" คำสั่งของผมยอมไม่มีการเปลี่ยนแปลง ผมไม่เคยอ่อนแอ ไม่เคยเห็นใจใครหรือสงสารใคร ขึ้นชื่อว่าโจรแล้วท่านจะให้ศีลธรรมและมนุษยธรรมยอมเป็นไปไม่ได้ เรัวร์ักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปถอดเสื้อผ้าอันมีราคาแพงของพวกท่านส่งให้เดี๋ยวนี้ "

พลก่อกับพรรคพวกของเขา

" ทีของเขาแล้วโว้ย อย่าขัดขืนเลย ชีวิตของเรายังมีค่าอีกมากนัก "

เสี่ยหงวนร้องไห้โฮ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

" ถอดให้มันยังงั้นเถ่า เมื่อเช้านี้กันลิ้มกางเกงในไว้ในห้องน้ำคุณวีระ "

นิกรชะ โงกหน้าออกมาพูดพลอบใจอาเสี่ย

" เอะนะ เขาอยากได้ก็ให้เขาไปเถอะวะ นึกว่าพวกเราอาบแดดกันเล่นแก็กั่ม นุ่งผ้ามาแต่เล็กแต่น้อยแล้ว แก่เสี่ยบ้างอ้อก็ไม่ได้นุ่งกางเกงในเหมือนกัน ไม่เห็นจะแปลกอะไรเราพวกเดียวกันทั้งนั้น ไม่มีใครเห็นหรือ "

เสี่ยหงวนสะอื้น

" แล้วจะให้แกฝ่านั่งรถไปยังงั้นหรือ "

" ออไรน์ ออไรน์ ให้เขา มันเป็นคราวเคราะห์ของเรา สุภามิตอินเดียบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า..... "

ท่านเจ้าคุณยกมือปิดปากนายแพทย์หนุ่ม

" ไม่ต้องหรือก อย่าพูดอะไรดีกว่า เขาจะเอาอะไรก็ให้เขาไป "

ด้วยอำนาจปิ่น คณะพรรค ๔ สหายจำใจต้องเปลื้องเสื้อผ้ากางเกงออก คงเหลือแต่กางเกงในคนละตัว เสี่ยหงวนกับนิกรยื่นเปลือยกายล่อนจ้อน พวกโจรหัวเราะคิกคักไปตามกันจนกระทั่งหัวหน้าโจรตวาดเว็ด

" หัวเราะอะไรกันวะ ประเดี๋ยวพ่อยิงทิ้งหมดเลยอ้ายพวกนี้ " พูดยบนายโจรก็กล่าวกับคณะพรรค ๔ สหาย
" โปรดถอตรงทำให้พวกเราด้วยจะขอบคุณมาก "

ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งเมื่อเห็นท่าทางของจอมโจรเอาจริง ทุกคนต้องถอตรงเต็มอบให้ พลกล่าวจิ้น
ด้วยเสียงหนักๆ

" เอาเสียหมดเชียวนะพรรคพวก "

นายโจรทำตาเขียวเข้าไปใส่พล

" คุณไม่ต้องพูดมาก ผมไม่เอากางเกงในของคุณก็เป็นบุญหนักหนาแล้ว "

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ รีบห้ามนายพัชราภรณ์ทันที

" อย่าพูดอ้ายหลานชายนี้อีกว่าฟาตเคราะห์ "

นายจอมโจรก็มิสรีระโค้งคำนับคณะพรรค ๔ สหาย

" ผมเสียใจที่ทำให้พวกคุณต้องเสียทรัพย์และเดือดร้อน แต่มันเป็นธรรมดาเหลือเกิน เราเป็นโจร เราก็ต้อง
ปล้นเขากินมายังงั้นก็อดตาย ขอภัยนะครับและช่วยโปรดบอกพวกหนุ่มๆสาวๆชาวสังคมด้วยว่า การท่องเที่ยว
ในทางรถยนต์นะไม่มีความปลอดภัยอะไรเลย อย่าว่าแต่คนธรรมดาเลยครับ ผู้ว่าราชการภาคซึ่งเป็นข้าราชการชั้น
ผู้ใหญ่บางคนยังถูกปล้นและถูกพวกโจรฆ่าตาย "

นิกรยิ้มให้นายโจร

" ว่างๆมีโอกาสละก็ออกไปปล้นกรุงเทพฯบ้างซินะพี่ชาย "

จอมโจรหัวเราะ

" ขอบคุณครับ ผมหากินที่นี่สบายดีกว่า กรุงเทพฯนะตำรวจลาดตาไปหมด เพราะเป็นเมืองที่เจ้านายท่านผู้
ยิ่งใหญ่อยู่เยอะ แต่บ้านนอกอย่างนี้ตำรวจหายากเต็มทนครับ พวกผมก็เลยหากินกันอย่างอิสระเสรีไม่ต้องห่วงเกรง
ตำรวจลาดะครับ สวัสดีทุกคน "

แล้วนายโจรก็หันมาทางบริวารของเขา " เชื้อแดงถอย "

พวกโจรพากันล่าถอยเข้าป่าข้างทางอย่างมีระเบียบเรียบร้อย คณะพรรค ๔ สหายยืนนิ่งเฉยเหมือนรูปปั้น
พอพวกโจรลับตาгимหงวนก็วิ่งตามไป

" เฮ้ยๆ " เจ้าคุณปัจฉินึกๆเอ็ดตะโรลั่น " อย่าไปอ้ายหงวน "

гимหงวนหยุดชะงัก หันขวับมาทางเจ้าคุณ

" คุณเอาใจไว้ว่าผมจะไปไหน "

" ก็ตามไปเล่นงานพวกโจรนะซี "

อาเสียหัวเราะ

" ตามไปให้มันยิงผมม่งเท่งนะซี "

เสียหงวนชี้ไปทางดงกล้วยป่า

" โน่น - ผมจะเอาใบตองกล้วยมานั่ง ไม่ใช่ว่าผมไล่ตามพวกโจรหรือครับ "

นิกรร้องบอกгимหงวนทันที

" เอมามาเจอกันด้วยไว๊ว ยืนแก้ม้าอ่อนจ้อนอย่างนี้สะเท็นน้ำสะเท็นบกเหลือเกิน เอาใบสดๆนะ อย่าเอาใบแห้งๆมาล่ะ ใบตองแห้งนุ่มแล้วมันกรอบแกรบแล้วก็แตกง่ายด้วย "

กิมหงวนหัวเราะหึๆ วิ่งโทองๆเข้าไปยังดงกล้วย สักครู่หนึ่งเขาก็กลับออกมา ร่างกายท่อนล่างของเขามีใบตองกล้วยสดๆ พันไว้อย่างไม่ผู้จะเรียบริยอนักในมือของอาเสี่ยถือใบตองกล้วยอีก ๒ ใบเพื่อเอามาฝากนิกเรี่ยหงวนแลเห็น ๓ สหายกับเจ้าแห้วและเจ้าคุณปัจจนิกฯกำลังช่วยยกต้นไม้ที่พวกโจรโค่นขวางทางถนนเอาออกไปให้พ้นนอกทางเพื่อให้ช่วยยานพาหนะผ่านไปมาโดยสะดวก กิมหงวนตรงเข้ามาขึ้นใบตองกล้วยให้นายจอมทะเล้น

" นุ่งเสีชี้อ้ายเปรต แก่โค้ง โคงแบกต้นไม้มองดูไกลๆคล้ายๆ จิงโจ้โย้สำเนาไม่มีผิด อูจาดตาเหลือเกิน " นิกเรี่ยม้ออายๆ

" ไม่ใช่ความผิดของกันนี้หว่า พวกโจรมันเสือกลอกคราบเอาเสือกางเกงไปทำไม่ล่ะ เอ- ใต้ใบตองนุ่งค่อยยังชั่วหน่อย สบ็ดร้อนสบัดหนาวเต็มทนแล้วว้า- เย็นเจี๊ยะเชียวไว๊วใบตองนี้ " แล้วนิกเรี่ยก็ใช้ใบตองพันร่างกายท่อนล่างเรียบริยอน เสียงเครื่องยนต์ของรถยนต์คันหนึ่งดังกระหึ่มมาแต่ไกล เจ้าคุณปัจจนิกฯรีบบอกคณะพรรค ๔ สหาย

" เสี่ย - รีบขึ้นไปบนรถเถอะไว๊วพวกเรา มีรถยนต์แล่นผ่านมาทางนี้คันหนึ่ง เร็วเร็ว เรานี้อัตว์อ่อนจ้อนอย่างนี้ขายหน้าเขาแย "

ทุกคนเห็นฟ้องด้วย ต่างพากันวิ่งต้อมาที่รถ " คาดีลแล็ค " เก๋ง และรีบขึ้นไปนั่งบนรถตามเดิม สักครู่หนึ่งรถบรรทุกไม้คันหนึ่งก็แล่นผ่านมากำลังจะไปสระบุรี คนขับรถชะโงกหน้ามองดูผู้ที่นั่งอยู่ในรถเก๋งอย่างแปลกใจ นิกเรี่ยองตะโกนบอก

" เปล่า ไม่มีอะไรหรือกพี่ชาย เรากำลังจะถ่ายหนังเรื่องล่องป่านะ "

แล้วรถบรรทุกคันนั้นก็แล่นลับสายตาไปด้วยความเร็วสูง คณะพรรค ๔ สหายมองดูหน้ากันต่างคนต่างตีหน้ากะเรียกระดออย่างบอกไม่ถูก คร.ดิเรกเม้มปากแน่นขบกรามกรอด ส่วนอาเสี่ยไม่ได้เดือดดาลอะไรเลย และไม่ได้เสียดายข้าวของเงินทองที่ถูกพวกโจรปล้นเอาไป

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจเสือกใหญ่

" ทำยังไงดีละไว๊ว จะไปกรุงเทพฯอย่างไรกันเมื่อพวกเราทุกคนต่างอยู่ในเครื่องแบบเพรียวลมอย่างนี้ อายเขาตายห้าดีไม่ตีตำรวจจะหาว่าเราขโมยรถโครมา "

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ เอื้อมมือดึงขนจ๊กแร้คร.ดิเรก นายแพทย์หนุ่มเอ็ดตะโรลั่น

" อย่าเพิ่งชั่วเข้าไว๊วกำลังใจไม่ดี "

อาเสี่ยว่าเสี่ยอหายน

" จะทุกข์โสกหาตะหวักตะบวยอะไรกันวะ คนเราเวลามีเคราะห์มันก็ต้องเป็นไปตามเคราะห์กรรม ดังคำพระท่านว่าอโรคยาปรมาลาภา...อือ... ไซ้ไหมวะกร "

นิกเรี่ยหัวเราะหึๆ

" ถ้าปากนักก็อย่าพูดเลยวะ อืออือ สะคือคุณพ่อจุ่นด้วยไว๊ว เพิ่งเห็นเดี๋ยวนี้เอง "

เจ้าคุณปัจจนิกฯรีบยกมือปิดสะดือของท่านแล้วพูดเสี่ยหัวเราะ

" อ้ายเวร ที่อื่นถมไปไม่ดูเสือกดูสะคือ "

นิกรแกะมือเจ้าคุณออก แล้วพูดอย่างเป็นการเป็นงาน

" ไหน - ขอผมดูหน่อยสิครับ ว่า- ทำไมจุ่นออกมาได้ล่ะครับคุณพ่อ "

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยกมือตีมีอนายจอมทะเล้นดังเผียะ

" โ้ย - ไม่เอาว่า ปู้ไซ้ไวย ที่พ่อสะคือจุ่นก็เพราะเมื่อพ่อเป็นเด็กแดงๆ พ่อร้องไห้มากเกินไป "

กิมหงวนพูดสอดขึ้น

" เลี้ยงยากเหลือเกินพับผ่า กว่าจะนอนตะแคงที่ต้องกล่อมกันเสียงเสียงแหบเสียงแห้ง บางทีก็ต้องหลอกอย่างโง่งอย่างงี้ตุ๊กแกกินตับข้างละ อ้ายหว่ามาข้างละ ร้องชะจริงเชียว กลางวันก็ร้อง กลางคืนก็ร้อง เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงอดหนาระอาใจไปตามกัน "

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น มองดูกิมหงวนด้วยความแปลกใจ

" ทำไมแกรู้วะ "

อาเลี้ยมเข้มแห่งๆ

" ผมเดาเอาครับ "

ดร.ดิเรกนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาแหกปากหัวเราะลั่นรด จนกระทั่งทุกคนพากันมองดูเขาเป็นตาเดียว พลถึงกับยกมือเขย่าแขนนายแพทย์หนุ่ม

" เฮ้ย - หมอ "

ดิเรกตบมือกระต๊อบเท้าหัวเราะชอบใจ ทำให้คณะพรรค ๔ สหายพลอยอดหัวเราะไม่ได้ เลยว่ากันเสียงลั่นรด คราวนี้ใครเห็นหน้าใครก็ปล่อยก้ากจนน้ำหูน้ำตาไหล จนถึงกับยกมือท้องเพราะเสียดท้อง ดร.ดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง

" สำเร็จ...เป็นสำเร็จแน่ๆ อ้ายพวกโจรเข็ดแดงจะต้องถูกไอบราบราบคาบในคราวนี้เอง ฮะ ฮะ เอ๊ก...หนามยอกต้องเอาหนามบ่ง ...เอ๊ก ฮะๆๆๆ โ้ย้ย ขันตายห้าเลย "

ในราว ๑๐ นาที การหัวเราะอย่างครื้นเครงก็สิ้นสุดลง ทุกคนจ้องหน้านายแพทย์

" รับประทานคุณหมอมขอผมถ้าจะมีทีเด็ดแก้แค้นพวกโจรกรรมังครับ " เจ้าแห้วกล่าวถามอย่างนอบน้อม

" ออไร้น์ ออไร้น์ ไอเฟ็งนิกขึ้นได้เดี๋ยวนี้ เร็วลงไปข้างหลังรดหีบกระเป่าหมอมมาให้กันที คราวนี้ละมีฝรั่งจะต้องแก้แค้นให้สมแค้นทีเดียว "

เจ้าแห้วรีบเปิดประตูลงไปจาก " คาซิลเล็ก " เก่งทันที สักครู่ก็หิ้วกระเป่ายาและเครื่องมือแพทย์มาส่งให้นายแพทย์หนุ่ม คณะพรรค ๔ สหายเริ่มสนใจกับดิเรกแล้วเพราะดิเรกมักจะมีความสามารถผิมนุชย์เสมอ นายแพทย์หนุ่มหีบขวดยาเล็กขวดหนึ่งขึ้นมาชอวด ในขวดขามียาเม็ดสีขาวอยู่ในราว ๑๐ เม็ด ซึ่งเป็นยาที่ ดร.ดิเรกประดิษฐ์ขึ้นเอง

" อะไรวะหมอ " พลถามอย่างเป็นการเป็นงาน

" อิท อีส อินวิสิเบิล เมดิซิน ยากินแล้วหายตัวได้ของไอยังงิงละ ยาขนานนี้มีค่านับไม่ถ้วน กันไปไหนต้องเอาติดตัวไปด้วยเสมอ เพื่อถึงคราวคับขันกันจะได้กินยานี้ "

เสียงจ้อกแจ้กจอแจดังขึ้นทันที คณะพรรค ๔ สหายยิ้มแฉ่งแจ่มใสไปตามกัน นิกรคิดมือเป๊ะพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

" วิเศษ เลยหมอ อ้ายพวกโจรเซ็ดแดงต้องเสร็จเราแน่เรามีหวังได้ข้าวของกินแล้ว และมีโอกาสที่จะแก้แค้นพวกโจรอย่างเต็มที่ เร็วไว๊ รีบกินเสียเดี๋ยวนี๊ จะได้ติดตามพวกโจรไป มันคงยังไปไม่ไกลจากเราเท่าใดนักหรือพอจะสกรอติดตามทัน "

ดร.ดิเรก หัวเราะชอบใจ เปิดขวดยาออกเตยเอาใส่ฝ่ามือเขา ๖ เม็ด แจกจ่ายให้พรรคพวกของเขาคนละเม็ดแล้วอธิบาย

" กินเข้าไปเถอะเคี้ยวๆ และกลืนเข้าไปเลยใน ๕ นาทียานี้ จะออกฤทธิ์ทำให้เซลล์ต่างๆในร่างกายเรากลายเป็นวัตถุโปร่งแสงดังที่เราเคยทดลองกันด้วยยานี้มาแล้วยากินกับยานี้ก็ใช้ประโยชน์ได้เช่นเดียวกัน แต่คุณภาพของยาเม็ดนี้ดีกว่ายานี้ แล้วเราก็ไม่ได้แอบแสงอินฟราสะเป็คตรัมช่วย ฉะนั้น เราจะกลายเป็นล่องหนได้ชั่วเวลาเพียง ๓ ชั่วโมงเท่านั้น แต่ถ้าเราใช้ยานี้และแอบแสงอินฟราสะเป็คตรัม เราจะหายตัวได้ถึง ๒๔ ชั่วโมง "

ทุกคนดีใจที่จะได้แก้แค้นพวกโจรจึงเคี้ยวของนายแพทย์หนุ่มและกลืนมันเข้าไปรวมทั้งดิเรกด้วยแล้ว ดร.ดิเรกก็ร้องขึ้นดังๆ

" อ้าว - เฮีย มายก็อทหีบขวดผิดแล้ว "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ นัยน์ตาเหลือก

" แล้วแกเอายาอะไรให้พวกเรากิน "

" สติ๊กนินครับ "

" อ้อย " เจ้าคุณคราง " ที่เขาเบือหมานะระอะ "

" อ้อไรน์ "

กิมหงวนสอึ้งเฮือกสุดตัว

" ตายห่า ประเดี๋ยวจ้ได้ซักแห่งๆ น้ำลายฟูมปากไปตามกันหรือก "

ดิเรกอมยิ้ม

" เปล่านะ ล้อเล่นหรือก มือซันกันหีบยาผิดมืออย่างทีไหน ถึงแม้ว่าแกจะกินสติ๊กนินเข้าไปจริงๆกันก็สามารช่วยแก้ไขแก้ให้รอดตายได้ ครั้งหนึ่งท่านมหาราชกุมารได้เสวยยาผิดเข้าไป..... "

" ว้า " พลคราง " เลิกพูดถึงท่านมหาราชเสียทีเถอะวะ รำคาญเหลือทีจะกล่าวแล้ว ไม่ว่าเรื่องจี๋หุมราชี่หมาแห่งเป็นต้องมื่อเรื่องท่านมหาราชเข้ามาแทรกเสมอ "

คณะพรรค ๔ สหายต่างยิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน ทุกคนเชื่อถือในความสามารถของดร.ดิเรก ซึ่งเป็นยอดแห่งนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญผิดมนุษย์ มีสมองเฉียบแหลม แม้กระทั่งฝรั่งเองยังยกย่องเกียรติคุณของนายแพทย์ผู้นี้ว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์ของโลกคนหนึ่ง "

เวลาผ่านพ้นไปราว ๓ นาที ทุกคนเริ่มรู้สึกวิงเวียนศีรษะด้วยฤทธิ์ยา เมื่อดิเรกรู้สึกตัวเช่นนี้เขาก็กล่าวกับคณะพรรคของเขา

" เตรียมตัวพวกเราเอาออกฤทธิ์แล้ว แก้กางเกงในทิ้งไว้ในรถนี้แหละ หมุนกระຈจขึ้นให้หมดใส่กุญแจเสียแล้วก็เปิดหน้าหม้อทิ้งไว้ใครผ่านไปมาจะได้เข้าใจว่ารถเราเสีย และเราคงจะพักอยู่ตามหมู่บ้านแถวนี้ "

ทุกคนพากันลงจากรถ นิกกรแก้ใบตองพันส่วนล่างของร่างกายออกโยนทิ้ง

" รำคาญจะตายไปแล้ว ทิ้งเสียที "

ดร.ดิเรกแลเห็นเข้าก็สะดุ้งเฮือก

"เฮ้ย ยังไม่ทันจะหายตัวเลยเสือกแก้ผ้าแล้ว "

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วขุ่น

"เอน่ารู้แล้วว่า มีคนอื่นที่ไหนเล่าพวกเราทั้งนั้น แก้วไว้ก่อนแหละดี กลางป่ากลางดงอย่างนี้ไม่มีใครเห็นหรือก แหม - เวียนหัวจังโว้ยหมอ "

" ออไรน์ " ดิเรกพูดเสียงหัวเราะ " ยามันกำลังออกฤทธิ์ รับรองว่าไม่มีอันตรายอะไร "

ทันใดนั้นเอง ร่างของคณะพรรค ๔ สหายก็ค่อยๆ เลื่อนลงเป็นสี่เดียวกับอากาศด้วยอำนาจวิเศษของ ดร.ดิเรก เข้าแห้วกระโดดโลดเต้นคือกตัญญูที่ร่างของเขากลายเป็นวัตถุโปร่งแสงไป คงเห็นแต่เพียงกางเกงในและแว่นตาของดร.ดิเรกกับเสื้อหงวนเท่านั้นเองเหมือนกับลอยอยู่ในอากาศเจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มเป็น

" เอาโว้ย แก้กางเกงในออกได้แล้วพวกเรา "

ทุกคนเว้นแต่นิกรกับกิมหงวน ต่างเปลื้องกางเกงชั้นในออกโยนเข้าไปในรถ ดิเรกกับเสื้อหงวนต่างถอดแว่นตาออกด้วยเจ้าแห้วริบหมุนกระจกขึ้นทั้ง ๔ ประตุ จัดแจงปิดประตูรถและใส่กุญแจเรียบร้อย นำกุญแจรถไปซ่อนไว้ริมกอหญ้าริมถนนแล้วจำที่ไว้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ช่วยเปิดกระโปรงหน้าหม้อรถยนต์ขึ้นทิ้งเอาไว้ ครั้นแล้วคณะพรรค ๔ สหายก็พากันบุกเข้าป่าติดตามพวกโจรเซ็ดแดงไปทันที

ทุกคนหัวเราะต่อกระซิกกันอย่างสนุกสนาน พล พัชรภรณ์เดินนำหน้า ลึกเข้าไปในป่าราว ๑๐๐ เมตรเศษ ก็มีทางคล้ายเกวียน นายพัชรภรณ์แลเห็นมีรอยรองเท้าใหม่ๆ ย่ำไปข้างหน้าหลายรอย

" ไปทางนี้พวกเรา โนน - พวกโจรทำถุงเท้าตกไว้หนึ่งข้าง "

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

" ถุงของตัวเอง นั้นเข็มขัดดิเรกตกอยู่ข้างต้นไม้ "

"ออไรน์ ช่างมันเถอะอย่าไปสนใจกับมันเลย เราคงจะติดตามพวกโจรทันภายในครึ่งชั่วโมงนี้เป็นอย่างช้า "

คณะพรรค ๔ สหายบุกป่าฝ่าดงต่อไป หนามเกี่ยวหน้าตาจืดจางไปตามกัน นิกรส่งเสียงร้องยี้เกิ้ลันป่า

เดินมาในพนาเวศ

ไม่คิดอะไรกับเปรตเพราะเราแก้ผ้า

เสื้อกางมันเห็นคงจะยิ้มหัว

อุแม่เอ๋ยสงสารตัวเป็นหนักหนา

โจรมันจี้เสียนต้องนุ่งลมหม่มฟ้า

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ

" ยี้เกไม่เอาโว้ย เดียวนี้เขากำลังสนับสนุนลำตัด ยี้เกไม่ได้ความเลย "

นิกรหันมายิ้มให้พ่อตาของเขา

" ลำตัดยังได้นะครับคุณพ่อ เอาโว้ย ขอแรงช่วยกันรับลูกกุ่มน้อย "

แล้วนายจอมทะเล้นก็ร้องลำตัดเสียงแจ้ว

" ตะลิโลลิไลย่นน่อ เอ๊วว่า.....บุหอบบุหอร่าไป คูโตะซันงอฝงให้ซัด ผมจะว่าลำตัดที่ผมจัดเจนใจ เป็กพ่อ สวัสดิภาพประชาชน คนเดินถนนป่นปี้คนร้ายมักมากกว่าคนดี มันชอบจี้ชอบไซ ลอกคราบจนเกลี้ยง ชินมีเสียง

เป็นยิ่งคว่ำมันเป็นเวรเป็นกรรม เราจะทำฉันใด เหมือนกับยุคทมิฬ สมัยหินกลับมา มีแต่เรื่องเข่นฆ่า ลักเล็ก ขโมยใหญ่ อนาคตอนาชาต เห็นสาวงามเป็นนุคตลก ทรชนผู้มักมาก ทำเหมือนไม้กล้วยไม้ พอเราออกจากบ้าน ความสำราญสูญหาย มีหวังพบกับความตาย จะย่างกรายไปทางไหน รถมันขับสวิตส์วิท เห็นแล้วว่า หวาดเสียว ถ้าชนเราเบ่งเดี่ยว ก็คงมีวบบรรลัย พลาดจากรถเจตคนร้าย มันมุ่งหมายทรัพย์สินเรา นับแต่ ล้วงกระเป๋า ดักจี้กันทั่วไป อนิจจาพี่น้องท่าน ควรตรองควรคิด รับประกันชีวิต ที่ไทยประสิทธิ์ประกันภัย เป็ก พ่อ "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกเท้าเหยียดลูกแปดลูกกันนิกรดังปลัก

" ปู่โธ - ฟังเสียตั้งนานที่แท้ก็โฆษณาให้บริษัทรับประกันชีวิต "

นิกรหัวเราะพลางยกมือลูบคลำกัน

" เปล่าครับ กลอนมันพาไปอย่างนั้น ผมหลงไม่ถูกก็ว่าไปตามเรื่อง "

ขณะพรรค ๔ สหายอดหัวเราะไม่ได้ การสครอยติดตามพวกโจรเป็นไปอย่างครึกครื้นรื่นเรริง ลึกเข้ามาในป่าห่างจากทางหลวงแผ่นดินประมาณกิโลเมตร

พลซึ่งเดินนำหน้าได้แลเห็นหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งปลูกเป็นกระท่อม ๓ กระท่อมในระหว่างหมู่ต้นไม้อันหนา ทึบข้างลำธาร เขายกมือขวาเป็นสัญญาณให้หยุดพล แล้วทุกคนก็ได้ยินเสียงเอะอะเฮฮาดังมาจากหมู่บ้านนั้น

พลผิวปากหือ หันมายิ้มกับพรรคพวกของเขา

" เตรียมตัวไว้พวกเรา อ้ายพวกโจรอยู่นี่เอง ไปบุกเข้าไปพาดกับมันเลย มันไม่มีทางที่จะต่อสู้กับพวกเรา รืออก เพราะมันมองไม่เห็นตัวพวกเรา แต่ว่าเราต้องทำให้เจ็บที่เดียว หลอกให้พวกมันฆ่ากันเองดีกว่า "

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้วเจียบกริบ ต่างเดินตรงเข้าไปยังหมู่กระท่อม ๓ หลังนั้น สมุนโจรคนหนึ่งนั่งอยู่โคนต้นไม้ห่างจากกระท่อม ๕๐ เมตร ทำหน้าที่เป็นยามรักษาการตามคำสั่งของหัวหน้าโจร

นิกรกระซิบกระซาบกับพล

" กันจะแกล้งกระเช้าอ้ายยามคนนี่เล่นคอยคุณะ "

พลพยักหน้า นายจอมทะเล้นเดินย่องเข้ามาหายามซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างใหญ่ หน้าตาแสบบอกความเป็นอาชญากรทุกกระเบียดนิ้วนิกรเข้ามาหยุดยืนข้างๆ เอื้อมือดึงบุหรีในปากนั้นออกมาทิ้ง

" ฮือโวย " เจ้าโจรหนุ่มอุทาน เข้าใจว่าบุหรีหลุดออกจากปากเอง หยิบขึ้นมาสูบต่อไป

นิกรดึงออกมาอีก คราวนี้ยัดเอาทางไฟแดงๆ ใส่ปากเจ้าหมอนั้น สมุนโจรร้องเอะอะยกมือปิดบุหรีทันที

" อูย...วะ เอ๊ะ - นี่กูเป็นอะไรไปหว่า เสือกเอาทางไฟไปสูบ "

นิกรกลืนหัวเราะแทบแยะ ก้มลงกระซิบข้างหูเจ้าโจรหนุ่ม

" อ้ายบ้า "

สมุนโจรสะดุ้งเฮือก เหลียวหน้าเหลียวหลังล่อแลกเมื่อไม่เห็นมีใครอยู่ใกล้ๆ เขาก็คว้าปืนลูกซองของลูกขึ้น ยืนหมุนตัวมองไปรอบๆ

" ฮือ ผีหลอกกูกระมังหว่า "

นิกรแกล้งคำรามดังๆ

" ฮืม..... แฮ่ มึงไม่รู้จักความตายเรอะ ภูนี่แหละเฮ้ยเจ้าป่า ภูจะมาเอาชีวิตมึง เมื่อวานนี่มึงเขี้ยวรดต้นไม้ที่กู อยู่มึงดูถูกกู ฮืม.....แฮ่...โอย -- แสบคออหอย "

เจ้าโจรหนุ่มอกสั้นขวัญแวนได้ยินเสียงนิกรถนัดแต่ไม่เห็นตัว มันร้องอุทานมาคำหนึ่ง แล้วเป็นลมล้มลง สิ้นสติสมปะติ นิกรหัวเราะก๊ากเดินกลับมาหาคณะพรรคของเขา ต่อจากนั้น คณะพรรค ๔ สหายก็ตรงไปยัง กระท่อม ๗ หลังนั้น

ในเวลาเดียวกันนี้เอง พวกโจรกำลังแบ่งสันปันส่วนทรัพย์สมบัติที่ปล้นเอามาได้ การแบ่งเป็นไปอย่างไม่ ยุติธรรมนัก เพราะหัวหน้าโจรเอาเปรียบลูกน้องมากเกินไป แต่ลูกน้องไม่กล้าปริปากพูด แบ่งมากแบ่งน้อยก็ดีกว่า ไม่ได้แบ่งเสียเลย ล่องหนทั้ง ๖ คนบุกเข้ามาแล้ว กระท่อมหลังนี้กว้างขวางมาก มีห้องสองห้อง ด้านหลังเป็นครัว ไฟ ข้าวของแต่งห้องปราศจากสิ่งที่มีค่าเพราะพวกโจรไม่ได้ตั้งใจจะพักแรมอยู่ที่นี่ตลอดไป พลต้องเข้ามาขึ้นข้าง หัวหน้าโจร แล้วก็ทรุดตัวนั่งข้างๆ คว่ำมือสมุน โจรคนหนึ่ง ซึ่งนั่งอยู่ติดๆกัน ยกขึ้นฟาดกระบाल เจ้าหัวหน้าเต็มแรง

" โอ๊ย " นายโจรเขี้ยวแดงอุทานลั่น ผลุนผลันลุกขึ้นยืนจ้องมองดูหน้าสมุนของเขาอย่างเดือดดาล เพราะ มันใจว่าลูกน้องของเขาเขกกระบालเขา เนื่องจากไม่พอใจที่ได้รับส่วนแบ่งน้อยเกินไป เสือเคลิ้มกระซากรีวอลเวอร์ ๕ ม.ม. ในซองปืนข้างขวาออกมา ขบเขี้ยวเขี้ยวฟัน จ้องมองดูสมุนของเขา

" อ้ายฟัก ! มึงเขกกระบาลกู " จอมโจรตวาดลั่น " มึง - มึงต้องตาย "

สมุนโจรอกสั้นขวัญแวนไปตามกัน โดยเฉพาะเจ้าฟักหัวใจแทบหยุดเต้น

" เปล่าพี่ ฉันสาบานได้ ให้ตายโหงตายท่าซีเอา ฉันน่าจะกลัวดวงเกินพี่เคลิ้มอย่างนี้ "

เสือเคลิ้มโมโหจนหน้าเขียว

" ยังปฏิเสธอีกเรอะ ภูเห็นมือมึงนี่หว่า "

" โธ่ - พี่ ฉันเปล่าจริงๆ มันเหมือนกับมีใครคว่ำมือฉันยกขึ้นฟาดกระบาลเพียงงั้นแหละ หรือเส้นมันกระตุกก็ ไม่รู้ "

ความโมโหเข้าใจว่าลูกน้องหลบเหลี่ยมเขา จอมโจรเขี้ยวแดงเหนียวไถปืนทันที เสียงกระสุนรีวอลเวอร์ ๕ ม. ม. ดังกึกก้อง

" ปัง "

" อ้อย " เจ้าฟักครางสุดเสียง ล้มลงซัดดินซังกอแล้วสิ้นใจตายต่อหน้าบริวารโจรทั้งหลายซึ่งนั่งตลิ่ง ทันใด นั้นเอง หญิงสาวคนหนึ่งก็วิ่งออกมาจากห้องทางขวามือ หล่อนคือแม่เสือพริ้งเมียรักของเสือเคลิ้ม ลูกสาวกำนันคน หนึ่ง ซึ่งขุนโจรฆูดเอามาเป็นเมีย เมื่อปีกลายนี้ รูปร่างอวบอัด ใบหน้าสวยมีเสน่ห์เป็นที่พิศมัยแห่งจอมโจร ซึ่งเสือ เคลิ้มรักและหลงมาก เคยยิงลูกน้องตายมาสองคนแล้ว ในขณะที่ทำก้อร้ออ้อติดกับหล่อนเมื่อตอนที่ถูกฆูดมา พริ้ง ไม่ได้รักเสือเคลิ้มเลย แต่พอได้เสียเป็นเมียเสือเคลิ้มแล้ว หล่อนก็รักเขาและสมัครใจเป็นโจรร่วมรักร่วมชีวิตกับเสือ เคลิ้ม

" อะไรกันพี่เคลิ้ม อู๋ตาย นันอ้ายฟัก.... "

จอมโจรเค้นหัวเราะ

" ลูกแล้ว พี่ยังมันเอง อ้ายฟักมันเกิดพิตจัดขึ้นมาเขกกระบาลพี่อย่างอุกอาจ แล้วพี่จะเอามันไว้ทำไม "

กิมหงวนย่องเข้ามาข้างหลังเสือเคลิ้ม ยกเท้าเหวี่ยงลูกแป้ถูกก้นขุนโจรดังพับ

เสือเคลิ้มแอนด์ตัวไปข้างหน้าแล้วสะดุ้งเฮือก หันขวับมองไปรอบๆ

" ใคร ? ใครตะโกนวะ "

สมุนโจรอ้าปากหวอไปตามกัน เพราะไม่เห็นมีใครตะเสือเคลิ้ม พริ้งขมวดคิ้วนี้หน้า แล้วหัวเราะเบาๆ

" พี่เคลิ้ม "

" หือ "

" เลือดลมพี่ผิดปกติไปกระมัง อยู่ดีๆทำตัวแอนด์แล้วหาว่าใครตะ ฉันทันยืนอยู่ที่ทั้งคน แล้วก็อ้ายพวกนี้มันก็นั่งล้อมวงอยู่ "

ขุนโจรทำตาปริบๆ

" พี่ถูกตะจริงๆ ให้คืนตายซีเฮ้อ "

นางสิงห์หัวเราะชอบใจ ยกมือจับแขนตัวรัก

" ไปนอนพักผ่อนเสียเถอะพี่ เลือดลมมันจะได้ดีขึ้น "

" อ้าว นี่พริ้งหาว่าพี่บ้าหรือ แล้วกัน "

พริ้งเกือบหัวเราะออกมาดังๆ จูงมือเสือเคลิ้มเข้าไปในห้องนอน สักครู่ก็กลับออกมา ตรงเข้ามาหาสมุนโจร ซึ่งจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันเบาๆ พริ้งกระซิบกระซาบกับพวกโจรทันที

" พี่เคลิ้มน่าจะสบายเสียแล้ว "

ก่อนที่ใครจะพูดว่าอะไร

นิกรก็คว้าข้อมือสมุนโจรคนหนึ่งยกมือขึ้น โอบกอดเมียรักของเสือเคลิ้ม เจ้าหมอนั่นตกใจรีบสบัดมือ และแปลกใจเหลือที่จะกล่าวที่มือของเขาขยับขึ้นเองได้ นางสิงห์เข้าใจว่าลูกน้องลวนลามหล่อนก็เดือดดาลเหลือที่จะกล่าว คิงปิ่นพอกในซองปิ่นออกมาทันที จี๊ปากกระบอกปิ่นแนบท้องสมุนโจรผู้นำสงสาร

" ทำไมแกทะเล่กับฉัน "

นิกรย่องเข้ามาขมอดีกันพริ้งคังป้าบ นางสิงห์หันขวับมาทางเจ้าหนุ่มร่างใหญ่ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ใบหน้าของหล่อนถึงถึงนัยน์ตาลนแทบออกมานอกเบ้า หล่อนกระดิกนิ้วเหนียวไถปิ่นทันที

เสียงกระสุน ๕ ม.ม.ดังขึ้นอีก เจ้าหนุ่มร่างใหญ่ซึ่งไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย ถูกยิงตัดหัวหัวใจล้มครืนลงกลางห้องเสือเคลิ้มถือที่อมสันคู่มือ วิ่งพรวดพรวดออกมา

" อ้าว " จอมโจรอุทาน " ทำไมพริ้งยังอ้ายจน "

นางสิงห์หน้าตาแดงกล้าเพราะความโกรธ

" ก็มันทลิ่งกับฉันนี่นา มันยกมือตีกันฉันดั่งเพียะดูถูกกันอย่างนี้เอามันไว้ทำไม "

เสือเคลิ้มลื้มตาโพลง

" ยังจั้น ดีแล้ว ตายเสียก็ดี "

หล่อนหันขวับมาทางเจ้าหนุ่มที่ถูกนิกรจับมือยกขึ้นกอดหล่อน

" อ้ายชดอีกคนหนึ่ง มันกอดฉันจ๊ะพี่ "

เจ้าชดร้องเสียงหลง

" ฉันทันเปล่าพี่เคลิ้ม อยู่ดีๆมือมันก็ยกขึ้นเอง "

" อู๋ย " พริ้งอุทานและหันควับมาทางเสือเคลิ้ม " อย่าเล่นบ้าๆยังงี้หน่อยเลยน่า พี่เคลิ้ม "

ขุนโจรทำหน้าที่ชอบกล

" หา? พี่ไปทำอะไรพริ้ง "

หล่อนค้อนควับ

" ยังจะพูดดีอีก ตีกันเขาจนเต็มแรง "

" ว่า " เสือเคลิ้มคราง " ฟังไปหมดแล้ววะพริ้ง ชักยังงี้เสียแล้ว ถ้าพี่ไม่บ้าพริ้งก็บ้า หรือมายเราต่างก็ต่างคน ต่างเป็นบ้าด้วยกันทั้งสองคน "

" อู๋ย! " นิกรร้องขึ้นดังๆ

เสือเคลิ้มสะดุ้งเฮือก จ้องมองคูหน้าเจ้าหนูรูปร่างใหญ่คนหนึ่ง ซึ่งนิกรยืนอยู่ข้างๆ แล้วจอมโจรก็ถื้อที่อมสันเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าสมุนของเขา

" อ้ายวง มึงถูกรดหัวกูหรือ? "

นิกรจับข้อมือขวาของเจ้าวงยกขึ้นตบหน้าเสือเคลิ้มทันที เจ้าวงทำหน้าที่ขากที่สุด เสือเคลิ้มโกรธจนตัวสั่น เขาถอยออกมาสามก้าวแล้วพูดเสียงคำรามดุเดือด

" อ้ายวง มึงกับกูอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้แน่ มึงถูกรัดหัวกู แล้วมึงหน้าขำยังตบหน้ากูอีก "

นางสิงห์พูดเสริมขึ้น

" ฆ่ามันเลยพี่เคลิ้ม อ้ายวงทรยศ "

เสือเคลิ้มได้ยินเสียงเมียๆ ก็ปล่อยกระสุนที่อมสันออกไปอีกหนึ่งนัด พอเสียงปืนดังขึ้น เจ้าวงชายรูปร่างใหญ่ก็ล้มสวาททับศพเพื่อนคนหนึ่งนอนตายจมกองเลือดสมุนของเสือเคลิ้มคนหนึ่ง ร้องตะโกนลั่น

" หัวหน้าโจรอะไรกันโวย ฆ่าลูกน้องไป ๔ ศพ ชั่วเวลาไม่ถึง ๒๐ นาที โหดร้ายเกินไปเสียแล้ว "

ขุนโจรจ้องดาเขม็งมองคูผู้พูด

" หยุด อ้ายเลิศ ถ้ามึงพูดจาล่วงเกินกูกับเมียอีกคำเดียวมึงก็ต้องตายตามอ้าย ๔ คนนี้ไปด้วย "

เจ้าเลิศขบกรามกรอด

" กูต้องพูด พูดให้แตกหัก มึงกับกูแยกทางกันที เก่งจริงมึงวางปืนชี้วะอ้ายเคลิ้ม มาสู้กับกูตัวต่อตัว ถ้ากูหนีมึง... "

เสียงที่อมสันแผดขึ้นทันที ทั้งๆที่เจ้าเลิศยังพูดไม่ทันจะจบ เลิศล้มพลั้งสิ้นใจตาย กิมหงวนพยักเพยิดกับนิกร

" ทำศพแล้ว เหลืออีก สามศพ " เสี่ยหงวนกระซิบกระซาบ

คณะพรรคล่องหนยืมน้อยยืมใหญ่ไปตามกัน นิกรย่องเข้ามากระซิบข้างหูเจ้าหนูรูปร่างบอบบาง ซึ่งเป็นสมุนคนสุดท้ายของเสือเคลิ้มที่ยังมีชีวิตอยู่

" ฆ่ามัน ฆ่าหัวหน้าของมึงเสียก่อนที่มันจะฆ่ามึง อ้ายเคลิ้มมันเป็นบ้าแล้วมึงรู้ไหม? "

สมุนโจรได้ยินเสียงแต่เสียงกระซิบพูดไม่เห็นตัวคนพูด ก็ออกสันขวัญแขวน เข้าใจว่าเจ้าป้ามากระซิบบอกนิกรกระซิบต่อไป

" ไม่ต้องกลัวข้า อ้ายหลานชาย ข้าคือเจ้าปู่แห่งคงพญาเย็น จงฆ่าอ้ายเคลิ้มเสียเดี๋ยวนี้ "

เสือเคลิ้มกำลังพูดกับเมียรักของเขา

" พี่รู้สึกว่าคุณนี่เป็นอะไรไปแล้วล่ะพริ้ง "

แม่เมียวว่า " ฉันก็เหมือนกันจะพี่ เราสองคนฆ่าสมุนของเราตายเกือบหมด เราไม่ได้ฆ่าด้วยความโหดร้าย มันมีเหตุจำเป็นต้องฆ่าเขา "

ทันใดนั้นเอง สมุนโจรร่างเล็กก็ลี้วกระเป่าทางเกงหยิบป็นพกคู่มือออกมาแล้วตวาดลั่น

" อ้ายเคลิ้ม คุณยิงมึงล่ะ "

เขากระดิกนิ้วเหนียวไกวป็นเมื่อเขาพูดจบประโยคเสียงป็นพกดังสนั่น แต่ด้วยความประหม่า การยิงของเจ้า ฟุ้งจึงผิดที่หมายไป กระสุนเฉียดร่างขุนโจรไปอย่างหวุดหวิด

เสือเคลิ้มหันขวับมาทางสมุนทรยศ ยกกระบอกที่อมสั้นขึ้นจ้องแล้วยิงทันที

เสียงระเบิดของกระสุนป็นกลมือดังขึ้นหนึ่งชุด ร่างอันบอบบางของเจ้าฟุ้งถูกกระสุนที่อมสั้นปรุพรุณ สมุนของเสือเคลิ้มล้มลงสิ้นใจตายโดยไม่มีเสียงร้องแม้แต่คำเดียว จอมโจรถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองดูศพเจ้าฟุ้ง และหันมาพูดกับเมียของเขา

" สิ้นสุดกันทีสำหรับลูกน้องของเรา เตรียมไปอยู่ที่อื่นกันเถอะพริ้ง เราอยู่ที่นี้ไม่ได้อีกแล้ว "

กิมหงวนแกล้งร้องขึ้นดังกๆ

" มึงจะไปไหน อ้ายเคลิ้ม "

ขุนโจรสะอึกเฮือก ยกที่อมสั้นขึ้นประทับเตรียมพร้อมที่จะกระดิกนิ้วเหนียวไกวป็น

" ใคร ? ใครพูดวะ "

อาเสี้ยย่องเข้ามาขมมือตอบว่าเสือเคลิ้ม

" คุณเองโว้ย "

จอมโจรทำหน้าชอกชกล ถอยเข้ามาขึ้นข้างเมียรักของเขา และถามหล่อนด้วยเสียงสั่นเครือ

" ได้ยินเสียงคนพูดใหม่จะพริ้ง "

นางสิงห์มีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม

" ได้ยินจะพี่ " หล่อนพูดละล้าละล็ก " เจ้าป่าหรือผีป่าคงเล่นงานเราแน่ๆ "

พลตรงเข้ามากระซอกที่อมสั้นในมือเสือเคลิ้ม โยนโครมลงไปกลางกระท่อม แล้วแกล้งคัดเสียงห้าวๆ

" อ้ายเคลิ้มมึงเป็นโจรมีอาชีพในทางทุจริตคิดกฏหมาย กูทนเห็นมึงปล้นสดมภ์เขาต่อไปไม่ได้อีกแล้ว กูต้องเอาชีวิตมึงไปเมืองผี อ้ายเคลิ้ม..... กูต้องฆ่ามึง "

ขุนโจรหน้าซีดตัวสั่น กอดเมียเขาแน่น

" โอ้ย - ลูกข้างกลัวแล้วครับเจ้าพ่อ เจ้าพ่อเป็นใครครับ "

พลกลั่นหัวเราะแทบแยะ พยักหน้าให้เสี้ยหงวนพูดแทนเขา อาเสี้ยเดินเข้ามาขมมือคว้าหน้าอกเสือเคลิ้ม

เขย่า

" กูคือเจ้าป่าผู้เป็นใหญ่ในป่านี้ สิ่งสารพัดทั้งหลายยอมกลัวกู ถ้ามันไม่กลัวกู กูก็กลัวมัน อ้ายเคลิ้ม มึงนึกถึงพ่อแก้ว แม่แก้วของมึงไว้ให้ดี " พูดจบเสี้ยหงวนก็บีบคอขุนโจรทันที

พอรู้สึกว่าคุณบิบบอ เสื้อเคลิ้มก็เป็นลมสิ้นสติ กิมหงวนปล่อยมือออก ร่างอันสูงใหญ่ของจอมโจรยืนโงนเงนแล้วล้มครืนลงกลางห้อง นางสิงห์หวีดร้องสุดเสียง วิ่งไปที่ประตูหน้ากระท่อมเจ้าคุณปัจฉิมฯ ยืนขวางประตูอยู่ หล่อนไม่สามารถจะมองเห็นเจ้าคุณ ได้ก็ชนท่านเจ้าคุณเต็มแรง

" ว้าย "

แล้วนางสิงห์ก็วิ่งมาที่หน้าต่างเพื่อจะหนีออกไปจากกระท่อม เจ้าแห้วยืนอยู่ที่หน้าต่าง พอพริ้งวิ่งเข้ามา เจ้าแห้วก็กอดหล่อนไว้ มีหน้าซำยังทำมือบอนแคะนิคแคะหน้อยหากำไร ความกลัวบังเกิดขึ้นแก่พริ้งเหลือที่จะกล่าว หล่อนดิ้นรนเต็มแรงเข้าใจว่าฝีกอดหล่อน พริ้งเหวี่ยงศอกถูกนัยน์ตาเจ้าแห้วพอดี

" โอ๊ย ! " เจ้าแห้วร้องลั่น รีบปล่อยมือที่กอดหล่อนออก

แม่เสื้อสาวพุ่งตัวออกไปจากหน้าต่างอย่างน่าดู ล้มลุกคลุกคลานหลายทอด พอลุกขึ้นได้ก็วิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิตแต่แล้วหล่อนก็เป็นลมสิ้นสติ เพราะได้รับความตกใจจนเกินควร

ขณะล่องหนทั้ง ๖ คนต่างยิ้มให้กัน

" เรียบร้อย " อาเสี่ยพูดเสียงหัวเราะ " เราหลอกให้พวกมันฆ่ากันเองจนเกลี้ยง ถึงแม่เมียอายเคลิ้มหนีไปได้ ก็คงจับไข้วโกธรัน "

เจ้าคุณปัจฉิมฯ แยกเขี้ยว

" เดี่ยวก็ถีบเข้าให้เท่านั้น จับไข้วเลขๆ ไม่ได้หรือวะ "

เสี่ยหงวนหัวเราะลั่น

" โธ่ - ผมไม่ได้เจตนาพาดพิงถึงคุณอาเลยนะครับให้คืนตายซีเฮ้อ ผมพูดตามความจริง คนที่ถูกผีหลอกจะต้องเป็นไข้วโกธรันทุกรายไป "

ท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ ค้อนปะหลับปะเหลืออก

" ผมร่วงไวยไม่ไข้วโกธรัน "

" อ้าว ก็เพราะมันร่วงหมดหัวนะซีครับ หัวถึงโกธรัน นำ - ผมไม่ได้ล้อคุณอาหรือก่นำ ทำเป็นตึกแกกินปูนร้อนท้องไปได้ "

" มึงนะซีตึกแก "

พลพูดกับพรรคพวกของเขาอย่างเป็นการเป็นการ

" ช่วยกันค้นหาเสื้อกางเกงของเราก่อนเถอะวะ แก้วฟ้าโงๆยังมีมันจึกกระจี๋ใจยังงัยชอบกล ไม่รู้ว่ามันเอาไปซ่อนไว้ที่ไหน "

ขณะพรรค ๔ สหาย ต่างแยกย้ายกันเข้าไปในห้องบ้างก็เข้าไปในหลังครัวไฟ

ในที่สุดเสี่ยหงวนก็หอบเสื้อกางเกงออกมาจากในห้องทางขวามือสองสามชุด

" อ้ายแห้ว เข้าไปเอารองเท้ากับเสื้อฟ้าม้าอีกไวย "

เจ้าแห้วรับคำสั่งวิ่งตื้อเข้าไปในห้อง หอบเสื้อฟ้าม้าและถุงเท้ารองเท้าออกมา พวกล่องหนต่างรีบสวมเสื้อกางเกงของตน แต่ร่างกายยังเป็นวัตถุโปร่งแสงอยู่ด้วยอำนาจวิเศษของดร.ดิเรก ดังนั้นจึงมองแลเห็นแต่เพียงเสื้อฟ้าม้าเท่านั้น หน้าตาแขนและมือมองไม่เห็น คล้ายกับเสื้อกางเกงลอยอยู่ในอากาศ

กิมหงวนว่า " เงินทอง นาฬิกา , ปากกาของพวกเราอยู่ในกระเป๋าอ้ายพวกนี้แหละ ของใครใครคืนเอาไวย "

คณะพรรค ๔ สหาย ต่างค้นตามกระเป๋าเสื้อกางเกงของพวกโจรซึ่งนอนตายเกลื่อนกลาด เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ค้นแหวนเพชรราคา ๘๐,๐๐๐ ของเสี่ยหงวนได้จากกระเป๋ากางเกงข้างขวาของเสื้อเคลิ้ม ท่านส่งแหวนเพชรให้เสี่ยหงวนทันที

" เฮีย - เอาแหวนของแกไป ความจริงแกไม่น่าจะใส่แหวนราคาตั้งเจ็ดแปดหมื่นอย่างนี้เลยโว้ย เพราะหัดเหลือเกินที่ได้คืน "

เสี่ยหงวนอมยิ้ม

" ผมเป็นมหาเศรษฐีใครๆก็รู้ จำเป็นต้องใช้แหวนเพชรลูกขนาดโตๆอย่างนี้ ม่ายยังงั้นก็อย่าเขาแย่งที่บ้านยังมีเม็ดโตกว่านี้อีกครับ ที่นวลละออใส่ตั้งสามหมื่น "

ดร.ดิเรกคุมิหงวน

" อย่าเพิ่งคุยเลยนะ ช่วยกันค้นของของเราก่อนเถอะ "

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ คณะพรรค ๔ สหายช่วยกันค้นหาข้าวของเงินทองจากศพพวกโจรต่อไป ในที่สุดก็ได้ครบถ้วน ไม่มีอะไรสูญหายไปเลย ทุกคนดีอกดีใจไปตามกันนิกรเอื้อมือจับสร้อยคอทองคำของเสี่ยหงวน ซึ่งอาเสี่ยกำลังคิดของของมัน

" อ้อฮ้อ นี่มันโซ่ผูกคอตีหัวว่า แกไปซุบที่ไหนวะ ฝีมือซุบเขาแน่เหลือเกินมองดูคล้ายกับทองจริงๆ "

เสี่ยหงวนทำตาปริบๆ

" นี่แหละโว้ย ทองจริงๆ หนอย - แกคิดว่าคนอย่างกันใส่ของเก๊หรือ ? "

" จะไปรู้เรอะ กันเคยใส่นี้หัวว่า ซ้อมมาจากเสาชิงช้าขนาดของแกนี่แหละ เบาโหวงที่เดียว แต่ใส่ได้สองอาทิตย์เขียวปี้เลยต้องถอดโยนทิ้งไม่กล้าใส่ กลัวคนเขาจะรู้ว่าของเก๊ "

เจ้าคุณปัจฉินึกๆพูดขึ้นดังๆ

" เรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือ ไปเถอะโว้ยพวกเรา ชักเป็นห่วงรถเสียแล้ว ถ้าใครมันขโมยเอาไป เดินขาลังแน่กว่าจะถึงสระบุรี "

กิมหงวนกล่าวถามขึ้น

" แล้วศพอ้ายพวกโจรนี้ เราช่วยกันฉาปนกิจเสียเลยไม่ดีหรือครับคุณอา "

" แกจะให้ทำยังไง " ท่านเจ้าคุณถาม

" ก็เผากระท่อมหลังนี้เสียเลยยังงั้นครับ อ้ายพวกนี้จะได้กลายเป็นเถ้าถ่านไป ปิดฉากความเลวระยำของมัน แต่เพียงเท่านี้ "

" ว้า..... " เจ้าคุณปัจฉินึกๆ คราง " น่าทุเรศเหมือนกันโว้ย อ้ายเสื้อเคลิ้มนะมันยังไม่ตายหรือก เพียงแค่สลบไปเพราะความตกใจเท่านั้น ถ้าเราเผากระท่อมนี้เสื้อเคลิ้มก็ต้องเสียชีวิตด้วย "

พลว่า " ก็ดีแล้วนี่ครับ อ้ายเคลิ้มตายเสียได้ ประชาชนในถิ่นนี้จะได้นอนตาหลับ เสื้อเคลิ้มเป็นโจรมานานแล้วก่อกรรมทำเข็ญไว้ไม่น้อย "

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

" ออไรน์ ออไรน์ เผาให้หมดทั้ง ๓ กระท่อมเลย "

คณะพรรค ๔ สหายพากันออกไปจากกระท่อม ช่วยกันหากิ่งไม้แห้งๆ มาสูมข้างกระท่อมหลังนี้ จนกระทั่ง
กองสูงถึงหลังคา กิมหงวนเป็นคนฉาบปูนกิจศพพวกโจรเหล่านี้

(หายไป 1 หน้า)

" บ้านดิฉันถูกไฟไหม้คะ โช - ศิวดิฉันจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้ "

เสี่ยหงวนแกล้งสัพยอกหล่อน

" อ้อ - มีพี่แล้วหรือจ๊ะ นี่ถือว่าเป็นสาว "

พริ้งมองดูหน้านายแพทย์หนุ่มและคณะพรรค ๔ สหาย

" พวกท่านเป็นใครคะ "

ดิเรกโกหกหล่อน

" เราเป็นพนักงานป่าไม้ มาตรวจป่าผ่านมาทางนี้เห็นไฟไหม้ก็รีบมาดู พบเขนอนอยู่ที่นี้ก็ช่วยเหลือ ปฐม
พยาบาลเธอ "

นางสิงห์ยกมือไหว้เขา

" ขอบคุณค่ะ ดิฉันขอบคุณอย่างยิ่ง " แล้วหล่อนก็พรวดพราดลุกขึ้นยืนวิ่งร้องไห้ไปที่กระท่อมทั้ง ๓ หลัง
ซึ่งถูกไฟไหม้เกือบหมดแล้ว คณะพรรค 4 สหายสิ้นสุดความสนใจกับพริ้งเพียงเท่านี้ ปล่อยให้หล่อนแก้ปัญหาคับ
ขันเฉพาะหน้าต่อไปเจ้าแห้วเดินนำหน้า

แต่แล้วเจ้าคุณปัจจนิกาก็เอื้อมมือคว้าผมเจ้าแห้วกระซอกหน้าหงาย

" ไปอยู่ข้างหลังโน้น หน้อย - สะเออะเดินนำหน้า "

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกและเจ้าแห้ว ก็ออกมาถึงถนนพหลโยธิน ทุกคนตรงไปที่รถ
คาดีลแล็คเก็งต่อนั้นรถเก็งคันงามซึ่งขับโดยเจ้าคุณปัจจนิกก็พาคณะพรรค ๔ สหายเดินทางกลับพระนครหลวง

จบบริบูรณ์